

CURIERUL MISSIONAR

„CAT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XV.

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

No. 12.

1935

1935

Prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune

PROGRAM

De citit Vineri 29 Noembrie
„MA IUBEȘTI“?
de C. H. Watson.

De citit Sâmbătă 30 Noembrie, dimineața
NEPRIHANIREA LUI DUMNEZEU.
de W. G. Tunner

De citit Sâmbătă 30 Noembrie, p. m.
OCUPAȚIA CREȘTINULUI —
CAȘTIGAREA DE SUFLETE
de Glenn Calkins

De citit Duminecă 1 Decembrie
APEL CATRE TINERETUL NOSTRU
de Steen Rasmussen

De citit Miercuri 4 Decembrie
APEL PENTRU
O CREDINCIOASA ISPRAVNICIE
de L. H. Christian

De citit Vineri 6 Decembrie
VEȘTI DE PE FRONT
de J. L. Shaw

De citit Sâmbătă 7 Decembrie, dimineața
JUDECATA
de J. L. Shuler

De citit Sâmbătă 7 Decembrie, p. m.
EȘTI GATA?
de I. H. Evans

Către predicatorii și presbiterii Comunităților

A sosit timpul pentru o altă Săptămână de Rugăciune, și asupra conducerii Comunității va apăsa răspunderea cea mare de a face din această adunare anuală un timp de reală binecuvântare pentru credincioși. De aceea am dori să îndemnăm pe cei cu răspundere în Comunitățile noastre, să facă din vreme planuri pentru importanta lucrare a acestui timp de rugăciune. Dacă dorim ca adunările să fie înconunate cu succes, va fi nevoie de o desăvârșită organizare și credincioasă supraveghere.

ORGANIZARE

1. Ar trebui ca să se aranjeze în așa fel lucrurile încât membrii Comunităților să poată lua parte într'un număr cât mai mare la aceste adunări. Cu ocazia acestor adunări vor fi prezentate prelegerile apărute în scopul acesta în „*Curierul Misionar*“, cari să fie urmate de clipe solemne de rugăciune și mărturisire.

2. Cei cari au de cetit prelegerile trebuie să fie aleși din vreme, și să fie îndemnați să studieze cu îngrijire partea ce le este incredințată spre a se familiariza pe deplin cu cele cuprinse acolo, făcându-i astfel în stare să rostească soliile cu convingere. Ei trebuie să fie îndemnați să citească tare, clar și cu suflet.

Pentru această importantă lucrare trebuie să fie aleși numai cetitori buni.

3. Trebuie să se țină adunări speciale pentru copii, dându-se răspunderea acestei lucrări unor conducători pricepuți. În acest „*Curier Misionar*“ se vor găsi prelegeri speciale pregătite pentru copii. Cu ocazia acestor adunări trebuie să fie strânși toți copiii din Comunitate.

O REINVIORARE

Să cautăm a face din aceste adunări ocazii de reală reînviore — un timp când curajul celui credincios să fie reînnoit și întărit, și când mulți dintre cei neconvertiți vor fi aduși la Hristos.

Spre a realiza lucrul acesta va fi nevoie în primul rând să facem ca toți membrii să ia parte la adunări, invitând și pe vecinii și prietenii lor. Un comitet trebuie să fie însărcinat ca înainte de adunare să viziteze pe toți membrii abătuți și pe acei cari au fost odată între noi, dar cari s'au despărțit de Comunitate, și să-i îndemne să ia și ei parte. Să aducem pe toți acești oameni sub influența acestei adunări de rugăciune. În deosebi să căutăm a ob-

ține o participare deplină a tineretului, fie că ei sunt membri ai Comunității sau nu.

Atunci când ne-am asigurat participarea cuvenită, să căutăm pe Dumnezeu pentru ca El să facă din aceste adunări ocazii de binecuvântare spirituală. Să se facă de repetate ori apeluri pentru consacrare. Să se înalțe rugi călduroase pentru cei neconvertiți, luându-se timp pentru rugăciune stăruitoare, și să se dea cât mai multe ocazii pentru mărturisire personală.

Multe persoane din mijlocul nostru s'au convertit cu ocazia unor astfel de Săptămâni de Rugăciune. Să ne rugăm ca mult mai multe suflete să fie reînscute în timpul acestei noi Săptămâni de Rugăciune.

RUGACIUNE ÎN CREDINȚĂ

Membrii trebuie să fie îndemnați să se roage în credință. Dumnezeu este gata să dea, și va asculta stăruitoarele noastre cereri numai dacă vom crede în făgăduințele Cuvântului Său. „Isus a luat cuvântul, și le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că dacă va zice cineva muntelui acestuia: „Ridică-te și aruncă-te în mare“, și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea“. Marcu 11, 22—24.

Rugăciunea în credință va aduce rezultate hotărâte.

DARURILE

În primul Sabat din Săptămâna de Rugăciune trebuie să se distribuie plicurile pentru daruri, tuturor membrilor Comunității, indemnându-i ca în Sabatul următor să vină pregătiți cu daruri bogate pentru misiuni. Nema-i pomenite chemări din fiecare parte a pământului cer o înaintare hotărâtă din partea acestui popor într'un asemenea timp. Trebuie să ne ridicăm și să terminăm lucrarea. Dumnezeu ne invită. Un dar bogat în timpul acesta va face cu puțință o asemenea înaintare.

Dumnezeul a toată îndurarea să binecuvinteze orice efort al vostru făcut cu scopul ca această Săptămână de Rugăciune să aducă nespuse binecuvântări tuturor membrilor Comunităților noastre, precum și tuturor acelor cari, la marginile pământului, așteaptă încă sosirea solului nădejdiei.

COMITETUL UNIUNII ROMANE

Reinoți-vă abonamentele la toate revistele și publicațiile noastre periodice. Nu uitați că sufletul are și el nevoie de o hrană pe care o aduce fiecăruia dintre noi publicațiile noastre „*Semnele Timpului*“, „*Sfetnicul Vieții*“, „*Amicul Tinerimii*“, „*Curierul Misionar*“, „*Gazeta Slujbașilor*“, „*Lecțiunile Biblice*“, se completează una pe alta formând un tot întreg absolut necesar unui creștin, fiindu-i ca faruri pe calea spre cer.

„Mă iubești?”

„Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; iubirea este dela Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire. Iubirea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și iubirea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții. Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și iubirea Lui rămâne desăvârșită în noi. Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său“. 1 Ioan 4, 7—13.

Apropiindu-ne de Cuvântul lui Dumnezeu în această Săptămână de Rugăciune, va fi spre binele și folosul nostru să începem studiul său deschizându-ne inimile față de adevărul cuprins în aceste versete din Scriptură. Intr'adevăr, în aceste cuvinte este un apel care în același timp prescrie felul nostru de viață, descoperă natura lui Dumnezeu, și ne invită la cea mai înaltă înrudire pământească și la cea mai adâncă cunoaștere a Dumnezeirii, ce ne este posibilă de atins.

De trei ori în zece versete ale acestui capitol ni se spune că „Dumnezeu este iubire“. De trei ori în cuprinsul aceluiași verset ne este de asemenea spus că Dumnezeu ne iubește. De asemenea, aci, este spus că El ne-a iubit atunci când noi nu-L iubeam. Apoi în aceleași versete este prezentat uimitorul adevăr că El a dat totul spre a câștiga iubirea noastră, nu fiindcă El avea nevoie de iubirea noastră pentru Sine, ci fiindcă singura cale de a ne salva de moarte veșnică este de a ne face să-L iubim. Calea lui Dumnezeu de a ne salva este câștigarea iubirii noastre față de El.

Dovada iubirii noastre de Dumnezeu.

De aceea, tot așa de important ca și însăși viața veșnică este ca noi să iubim pe Dumnezeu. Dovada că noi avem iubirea Sa în inimile noastre se vedește în iubirea noastră unii față de alții. „Dacă ne iubim unii pe alții, . . . iubirea Lui rămâne desăvârșită în noi“. Dacă iubirea lui Dumnezeu este desăvârșită în noi, pentru că

noi ne iubim unii pe alții, suntem asigurați de asemenea că „Dumnezeu rămâne în noi“, și că noi „rămânem în El“. „Cunoaștem că rămânem în El și că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său“.

A iubi pe Dumnezeu înseamnă a cunoaște pe Dumnezeu.

Tot atât de important este a cunoaște pe Dumnezeu, căci este scris: „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. Dar singura cale de a cunoaște pe Dumnezeu este a-L iubi, pentru că „oricine iubește este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. Cine nu iubește n'a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este iubire“. De asemenea, cea mai bună dovadă că noi cunoaștem pe Dumnezeu, este că ne iubim unii pe alții.

Măsura iubirii noastre de Dumnezeu.

Orice am gândi despre noi înșine și despre viața noastră față de Evanghelia Domnului nostru, noi suntem în mod neînduplecat măsurați prin felul atitudinii inimilor noastre față de frații noștri. Nu pentru că noi simțim că suntem mai buni decât frații noștri, sau mai demni decât ei de iubirea lui Dumnezeu, știm că am trecut din moarte la viață“, ci „pentru că iubim pe frați“. „Cine nu iubește pe fratele său“, n'a intrat încă în viață, ci „rămâne în moarte“. 1 Ioan 3,14.

Să iubim chiar pe vrăjmașii noștri.

În Predica de pe Munte, Hristos, care „ne-a iubit“, și „S'a dat pe Sine Insuși pentru noi“, ne duce și mai departe în privința aceasta decât Ioan. „Ați auzit că s'a zis: „Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău“. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri“. Mat. 5,43—45.

Aceasta, de asemenea, este o declarație uimitoare. Natural, noi credem că facem bine când iubim pe prietenii noștri, dar aceste verste ne spun că copiii lui Dumnezeu iubesc pe vrăjmașii lor. Suntem înclinați să ne lăudăm înșine, când facem bine celor ce gândesc bine despre

noi, dar, fiind copii ai Tatălui ceresc trebuie să facem bine și acelora cari ne urăsc. In aceasta este desăvârșită iubirea lui Dumnezeu în noi. Când iubim pe cei cari ne iubesc pe noi, urmasrea unei astfel de purtări asupra inimilor noastre este vătămătoare, dar când noi nu iubim nici pe frați, rezultatul pentru noi înșine este dezastru spiritual.

Iubirea lui Dumnezeu, o putere ce ne constrânge.

Înainte de a fi venit la Dumnezeu, atitudinea noastră față de pretențiile Sale asupra noastră și față de binele aproapelui nostru, era plină de indiferență. Dar cu iubirea lui Dumnezeu în inimi, noi nu putem fi indiferenți nici față de frații noștri din biserica Domnului, nici față de semenii noștri dela cele mai depărtate locuri ale pământului. Iubirea aceasta în noi e forță puternică constrângătoare ce ne îndeamnă, nu numai să trimitem Evanghelia la cei cari se găsesc departe ci de asemenea să iertăm și să iubim pe frații cu cari trăim laolaltă în Comunitățile noastre. Această iubire a fost revărsată în inimile noastre de Spiritul Sfânt. Prin puterea acestei iubiri, învederată în noi, lumea căreia îi trimetem Evanghelia va cunoaște că într'adevăr în ea este ajutor pentru omul căzut, nenorocit și ruinat. Lumea cunoaște prea puțin despre iubirea lui Dumnezeu față de cât ar trebui să cunoască, fiindcă în viețile copiilor Săi îi este îngăduit unei părți prea mici din puterea acestei iubiri să mărturisească pentru El. „Atât de mult ai iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară“, totuși milioane de inși din omenire vor cunoaște acest mare fapt numai ca o frumoasă zicătoare, atâta vreme cât nu vor putea vedea că Evanghelia lui Hristos a luat ura și nepăsarea din inimile copiilor lui Dumnezeu, și că sfințenia iubirii Sale este în viețile noastre.

Iubirea luminează în lume.

Lumea are nevoie în timpul acesta de o astfel de mărturie. Niciodată mai înainte concepția despre Dumnezeu n'a fost așa de întunecată de necredință. Am ajuns într'adevăr la experiența prezisă de profet, când, din punct de vedere religios, întunerecul „acopere pământul, și negură mare popoarele“. Dacă a fost vreodată nevoie ca lumina și puterea iubirii lui Dumnezeu să strălucească din viața poporului lui Dumnezeu, această nevoie este mult mai mare acum; Domnul adresează Bisericii Sale chemarea: „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine“. Nu prin simpla însușire cu mintea a unor definiții

corecte ale adevărului a devenit biserica „lumina lumii, o cetate“ „așezată pe un munte, (care) nu poate să rămână ascunsă“, ci mai degrabă prin iubirea lui Dumnezeu care stăpânește inimile membrilor ei, și care strălucește în viața lor în văzul tuturor oamenilor.

Iubirea cuprinde pe toți oamenii.

Iubirea lui Dumnezeu cuprinde pe tot neamul omenesc. „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat“. Dela începutul și până la sfârșitul Bibliei inimile noastre sunt impresionate de acest adevăr. În scopul de a mântui din moarte și a da viață veșnică, iubirea cuprinde pe toți oamenii. Deoarece a iubit pe toți oamenii, El a dat pe singurul Lui Fiu ca să moară. De aceea, dacă deci va pieri cineva, aceasta se va întâmpla nu pentru că n'a fost iubit sau neluat în seamă, ci pentru că a desconsiderat iubirea care dă totul și care este veșnică. Când Dumnezeu chemă pe Abraam din Ur, din Caldeia, El avea de gând să binecuvinteze toate semințiile pământului prin Abraam. În Noul Testament descoperim că planul Său urmărit prin Abraam e împlinit în Hristos. Astfel chemând pe Abraam, Dumnezeu avea de gând să dea pe singurul Său Fiu. Iubirea Sa căuta o cale omenescă prin care această iubire să poată ajunge la toți oamenii și să aducă la îndeplinire scaparea lor de moarte veșnică. Să ne amintim că Dumnezeu dădu pe singurul Său Fiu pentru ca cel credincios să nu piară. Dacă ne oprim să contemplăm adevărul acesta, rămânem uimiți. Dând pe Fiul Său, Dumnezeu dădu totul. El nu putea da mai mult, neavând ce să mai dea. Pentru ce a făcut El lucrul acesta? Pentru ca noi să nu pierim. Atunci Dumnezeu trebuie, de sigur, să fi dat o mare importanță vieții noastre veșnice. Gândul pieririi noastre trebuie să fi fost îngrozitor pentru El. Să ne mai mirăm că este scris că El „nu dorește moartea celui ce moare“, sau că El ne pune întrebarea: „Doresc Eu moartea păcătosului? . . . Nu doresc Eu mai degrabă ca El să se întoarcă de pe căile Lui și să trăiască?“

Iubirea lui Dumnezeu este individuală.

Oare să ne mirăm că de asemenea este scris: „Este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăiește“. Această atitudine personală a iubirii lui Dumnezeu este foarte pronunțat vădită în Scripturi. El „atât de mult a iubit lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. Acest dar este pentru fiecare, pentru că este pentru toți. Chemarea Sa prin darul acesta este pentru toți pentru că este pentru fiecare. „Oricine“ este

chemat personal sau individual înainte de a deveni colectiv. Pentru cei gata să piară, iubirea lui Dumnezeu a dat totul, și iubirea Sa se bucură când unul câte unul sunt salvați dela moarte. A salva lumea aceasta nu este tot așa ca și când ai salva o corabie dela naufragiu cu toți cei cari se află pe ea. Este mai de grabă cazul unei corăbii naufragiate, din care oame-nii sunt salvați unul câte unul.

Fără considerațiune de clasă sau rasă.

Biserica nu trebuie să piardă niciodată această recunoaștere a valorii individuale, căci altfel însemnează a pierde legătura cu chiar esența planului lui Dumnezeu dând pe Hristos să moară pentru noi. Foarte departe de adevăr este această idee primejdioasă care a turburat atât de mult timp biserica lui Dumnezeu, anume că darul lui Isus este numai pentru o clasă privilegiată. În fața lui Dumnezeu nu sunt deosebiri. Rasă, culoare sau clasă sunt la fel pentru El. Trecând dincolo de toate îngrădirile pe cari noțiunile omenești le-a ridicat între om și om, iubirea Sa cercetătoare atinge ceea ce este de o valoare neprețuită în fața Sa, sufletul fiecărui ins; și „nici moartea, nici vieța, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru“. Rom. 8, 38. 39.

Este lucru minunat de știut că de orice culoare, din orice rasă, clasă și de orice rang aș fi, Fiul lui Dumnezeu *m'a iubit*, și S'a dat *pentru mine*. Dumnezeu iubește lumea, și pentru că a iubit lumea a dat pe singurul Său Fiu, dar dând pe Fiul Său, El *m'a avut* în vedere pe *mine*. Toate acestea, nu pentru că eu făceam parte din vreo culoare sau vreo clasă care mă făcea demn să fiu tratat în felul acesta, ci pentru că eram dintr'o clasă nedemnă de a fi luată în seamă de El sau să fie cândva adusă la El. Eu nu pot să pricep niciodată lucrul acesta, dar pot să răspund unei astfel de iubiri predându-mă pe mine și tot ce-mi aparține Lui. Eu pot să exprim recunoștința mea pentru iubirea Sa, iubind pe frații mei.

Înțelegând iubirea prin experiență.

Iubirea lui Dumnezeu față de noi este înțeleasă mult mai bine și în adevărata ei valoare numai când este experimentată. Rămâne acum dacă este experimentată sau nu, dar ea se dovedește ca o putere transformatoare când este primită într'un chip personal, și experimentată în vieța personală. Dacă vrem să simțim pute-

rea ei, noi trebuie să dovedim adevărarea ei în propria noastră comuniune cu Dumnezeu.

Iubirea diferă de bunăvoință.

Este o foarte mare deosebire între bunăvoință și iubire. Dumnezeu a dat, pentru că a iubit, dar ia seama cât a dat. El a dat pe *singurul* Său Fiu. El n'a oprit nimic. N'a avut ce să dea mai mult. Iubirea este în mod esențial o jertfă. Darurile ei sunt măsurate nu numai prin ceea ce dă, ci și prin aceea ce oprește pentru sine. Darurile din bunăvoință sunt numai o parte dintr'o îmbelșugare și nu constituie în fond o jertfă. Aceste două însușiri se vedeau la locul depunerii darurilor pentru săraci unde Isus observă pe bogații binevoitori aducându-și darurile. Intre ei veni și „o văduvă săracă“ care aruncă acolo doi bănuți. Isus zise despre aceasta: „Adevărat vă spun, că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți; căci toți aceștia au aruncat la daruri din prisosul lor; dar ea a aruncat din sărăcia ei, tot ce avea ca să trăiască“. Luca 21, 1—4.

De aci se vedește că în timp ce bunăvoința este primită și aprobată de Dumnezeu, iubirea este recomandată și laudată. Una este de folos, cealaltă înseamnă jertfă. Dumnezeu a dat *totul* pentru că a iubit atât de mult. Această văduvă săracă a dat *totul* pentru că L-a iubit *atât de mult*. Amândouă darurile acestea însemnau jertfe. Darul lui Dumnezeu era fără preț. Darul ei consta numai din doi bănuți. Dar prețiosul Fiu al lui Dumnezeu, Cel care a fost dat tuturor, văzând-o aruncând cei doi bănuți, recunoscându în inima ei o iubire care era de natură cerească și zise: „Această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți“. Cel mai mic dar dat din iubire este cu mult mai de valoare decât tot belșugul pe care-l îngăduie bunăvoința, pentru că în timp ce bunăvoința dă în scop de binefacere, și adesea fără ca aceasta să însemne vreo jertfă, iubirea dă totul. Iubirea dă, pentru că în ea este un impuls de a da. Dorința ei de a da și altora, de a da până la sacrificiu, este dovada realității ei. Dorind ca noi să posedăm aceea ce este bun și veșnic, Dumnezeu a dat până la sacrificiu. El a dat totul. Aceasta este dovada iubirii Sale. El a dat, nu cu părere de rău, ci cu toată inima și din belșug. El a dat *orice*.

Iubirea crede și ascultă.

„Prea iubitorilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“, pentru că așa „cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta“. 1 Ioan 4, 11. 17. Dar cum putem să iubim pe frații noștri dacă iubirea lui Dumnezeu nu este în noi? Ca răspuns la iubirea Sa noi trebuie să credem. Dar în cine să cre-

dem? In singurul Său Fiul. Ce înseamnă a crede în El? Unicul chip în care putem crede în El este să-L iubim și să ascultăm de El. Iubirea nu se poartă necuviincios către cel care se îndreaptă. Adevărata iubire simte plăcere în a servi, și anume servind cu supunere. Fiecare păcat este o tăgăduire a iubirii față de Dumnezeu. Fiecare faptă de ascultare este o dovadă de iubire, pentru că iubirea este împlinirea Legii. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește“. „Dacă Mă iubește cineva va păzi cuvântul Meu. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele“. Ioan 14, 21, 23, 24.

Adevărata iubire se încrede.

Adevărata iubire se încrede în acela către care este îndreptată. Pentru că Dumnezeu ne-a iubit *atât de mult*, și ne-a dat tot ce a avut, El cere ca să credem în Acela pe care L-a dat. Nu este cu puțință ca în același timp să credem în El și să n'avem încredere în El. Când Il iubim, avem și încredere în El. Când avem încredere în El, li și urmăm. Când li urmăm suntem socotiți vrednici de El, și urmându-I înseamnă că I ne predăm Lui cu tot ce ne aparține. Dacă nu ne încredem în El, și prin urmare nu-I urmăm, El și să n'avem încredere în El. Când Il iubim, „Cine iubește pe tată, ori pe mamă, mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine“. Mat. 10, 37, 38.

Iubirii îi place să slujească.

Iubirii îi place să slujească. O viață de ascultare de Dumnezeu este o viață de slujire. Era profetizat despre Isus: „Iată-Mă că vin! în sulul cărții este scris despre Mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și când veni Isus, în ascultare împlinind voia Tatălui Său, El fu între oameni „ca Cel ce slujește“, și sacrificiul Său ceru ca să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți. Iubirea în inimile noastre dă naștere la dorința de a sluji. Dorința de a sluji din alte motive este primejdioasă. Să observăm cu câtă iubire ne este prezentată această învățătură de către Maestru. Cu ocazia aceea solemnă, când prin simbolul sângelui Său care se varsă și al corpului Său care se frânge, căuta să învețe pe ucenicii Săi minunatul adevăr cu privire la moartea Sa, se iscă între ei o ceartă „ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare“. Mai înainte de toate Isus le-a arătat cât de puțin a slujit neamurilor lucrul pentru care ei se ceartă. Apoi Isus le-a descoperit că adevărata înălțare vine nu prin exercitarea autorității ei prin slujire, arătându-le prin puterea e-

xemplului că propria Sa înălțare a fost dovedită în slujire. Apoi întorcându-Se spre Petru, prin cuvintele pe cari le adresa acestuia, El îi învăță pe toți că numai aceia cari iubesc cu adevărat, pot să slujească mai mult.

Fără iubire, în primejdie spirituală.

„Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v'a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M'am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu să întărești pe frații tăi“. Luca 22, 31, 32. Fără iubirea unei inimi cu adevărat convertite, Petru era în mare primejdie. Dar cu adevărata iubire a unui suflet convertit el putea să mângâie și să întărească pe frații săi. Petru nu recunoscuse nici primejdia și nici nevoia sa. El avea dorința de a sluji Maestrului său, dar în inima lui iubirea după înțâietate era mai mare decât iubirea față de Domnul. El era sigur că este gata să slujească chiar până la moarte, dar numai iubirea care consacră totul poate să ducă pe un om să slujească până la moarte. Petru nu avea încă această iubire, și înainte de a cânta cocoșul de trei ori, el tăgăduise de trei ori în chip rușinos pe Domnul său. Dar experiența lui Petru nu s'a încheiat cu tăgăduirea sa. Domnul care îl iubea și care dăduse totul pentru el, după înviere, zise lui Petru: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?“ Petru, răspunzând zise: „Da, Doamne, știi că Te iubesc“. Atunci Isus îl invită să-și dovedească iubirea prin slujire iubitoare — „Paște mieluleșii Mei“. De a doua și a treia oară Isus zise iarăși: „Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?“ și de fiecare dată Maestrul invită pe Petru a sluji copiilor Săi. Dacă Petru era acum convertit și iubea cu adevărat, exista numai o singură cale prin care putea să dea dovadă de ea — printr'o slujire umilă și cu inimă sinceră.

Iubirea mai tare decât moartea.

Cuvintele pe cari le mai spuse Maestrul descoperiră lui Petru că slujirea la care fusese chemat în felul acesta cerea moartea sa; și după ce i-a vorbit astfel, Isus i-a adresat invitația: „Vino după Mine“. Plin de credință, umilit și curajos, Petru își luă crucea și Il urmă, căci în inima sa venise îndemnul iubirii care consacrase totul. El era hotărât să urmeze pe Domnul Său chiar până la moartea pe cruce. El dădu totul. El nu mai era stăpânit de un simplu sentiment de bunăvoință care dorea binele Maestrului său, și a fi folositor, dar care înceta de îndată ce era vorba a face un sacrificiu, ci cu mult mai mult de o iubire mai tare decât moartea, care se încredea, servea și era gata a da până într'atâta încât nu-i mai rămânea nimic.

Pare potrivit că același bărbat, cu treizeci de ani mai târziu, avea să îndemne pe frații săi să lase ca iubirea să stăpânească în inimile lor. Din plinătatea unei experiențe care se adâncise cu trecerea anilor el scria: „Incolo, toți să fiți cu aceleași gânduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvântarea“. 1 Petru 3, 8, 9.

Rămânem noi în iubire?

Iubiții mei frați și surori, iubirea lui Dumnezeu care întrece priceperea noastră a dat totul spre a ne salva de pierzare. Lăsăm noi, poporul rămășiții Sale, ca iubirea aceasta să umple inimile noastre și să stăpânească sufletele noastre? Ingăduim noi ca iubirea aceasta să protejeze inimile noastre împotriva răcelii și indiferenței, împotriva certurilor și desbinărilor? Dovedim noi prin propria noastră iubire și slujirea noastră plină de sacrificiu că suntem într'adevăr copii ai lui Dumnezeu, că iubirea lui Dumnezeu din inimile noastre ne-a renăscut spre o nădejde vie? Este de mare nevoie ca Spiritul lui Dumnezeu să revină la noi în această oră de rugăciune. Inimile noastre au nevoie să fie reînviolate, și spiritele noastre reînnoite. Iubirea noastră față de Dumnezeu și față de adevărul Său, față de poporul Său și față de

W. G. Tunner

Neprihănirea lui Dumnezeu

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui“. Matei 6, 33.

Aceste cuvinte de lămurită îndrumare, desprinse de pe buzele Mântuitorului acum nouăsprezece secole, se aplică cu o putere nemișorată nouă, celor cari trăim în aceste vremuri. Cetind versetele imediat dinaintea textului nostru, găsim că în fața lui Dumnezeu, mai presus de toate lucrurile vremelnice cum sunt mâncarea și îmbrăcămintea, stă nevoia omului după neprihănirea lui Dumnezeu. Dobândirea acestei neprihăniri este un lucru neapărat trebuincios pentru toți cei cari la sfârșit de cale vor avea să intre în împărăția lui Dumnezeu. Prin Isus Insuși, așa după cum arată ideea noastră introductivă, dobândirea ei este strâns legată de împărăție. Profetul Isaia, vorbind despre venirea celor mântuiți înaintea lui Dumnezeu, unește neprihănirea și împărăția prin aceste cuvinte: „Deschideți porțile ca să intre neamul cel neprihănit și credincios“. Isa. 26, 2.

lucrarea Sa, trebuie să fie aprinsă din nou. Iubirea noastră pentru frații noștri din Comunitate trebuie să fie desăvârșită. În loc de neînțelegeri, desbinare și răutate, trebuie să fie iubire, unire și sinceritate a inimii. Oare binecuvântarea lui Dumnezeu să nu vină la noi acum aducându-ne mântuire, pace pentru minte și inimă și bucurie în Spiritul Sfânt? Sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape. „Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății“. 1 Ioan 4, 16. 17. De aceea să ne menținem „în iubirea lui Dumnezeu, și să așteptăm îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru vieța veșnică“.

Intr'adevăr Spiritul lui Dumnezeu stăruiește acum asupra noastră cu această întrebare cercetătoare a inimii: „Mă iubești tu?“ Cutezăm oare noi să respingem un astfel de apel? Putem gândi noi oare să predăm credincioasa consacrare altcuiva? sau să încredințăm păstrarea ei, chiar pentru o singură clipă, altei persoane? Oare nu ne vom hotărî noi fără zăbavă să răspundem din toată inima: „Da Doamne, Îți predau tot ce-mi aparține. Fă ca vieța mea de azi înainte să dea o dovadă lămurită că într'adevăr eu Te iubesc cu sinceritate“.

De citit Sâmbătă 30 Noembrie, dimineața

Pavel, scriind despre Evanghelia mântuirii, zice: „Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos... deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu“. Rom. 1, 16. 17. Putem observa că în mod deosebit neprihănirea lui Dumnezeu este arătată ca trebuind a fi dobândită de om. Accentuarea asupra ideii de neprihănire a lui Dumnezeu lasă să se întrevadă posibilitatea unei neprihăniri care nu este dela Dumnezeu și care caută a se arăta ca suficientă spre a întâmpina nevoia omului.

Neprihănirea omului protivnică neprihănirii lui Dumnezeu.

În acea minunată Predică de pe Munte, din care am luat și textul nostru de introducere, Isus vorbi despre o neprihănire ce era cu totul neîndestulătoare a face pe cei cari o au demni să intre în împărăția lui Dumnezeu. „Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va în-

trece neprihănirea cãrturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împãrãția cerurilor". Mat. 5, 20. Acești cãrturari și Farisei erau oameni cari făceau mare caz de religiozitatea lor și cari în aparență sãvârșeau mult pentru ca sã fie buni, însă înaintea lui Dumnezeu nici mãrturisirea lor publicã și nici faptele lor nu prețuiau nimic, și în cele din urmã, fãrã experiența unei adevãrate înțelegeri a neprihãnirii lui Dumnezeu și a unei schimbãri a inimii, nu puteau sã intre în împãrãția lui Dumnezeu.

Prefinsa neprihãnire personalã a omului, spre deosebire de neprihãnirea dela Dumnezeu este comparatã de profetul Isaia în capitolul 64, versetul 6, cu „o hainã mânjitã“, în timp ce neprihãnirea dela Dumnezeu, acordatã sfinților cari vor intra în împãrãția Sa, este arãtatã de Ioan ca fiind ca o îmbrãcãminte de „în subțire, strãlucitor și curat“. Apoc. 19, 8. Astfel, în contrast cu neprihãnirea dela Dumnezeu, „în subțire, strãlucitor și curat“, neprihãnirea omului, „o hainã murdarã“, ar apare ca nimic altceva decãt nelegiuire.

Ce este nelegiuirea?

Pentru un moment luãm seama ce înseamnã pentru Dumnezeu aceastã nelegiuire. „Orice nelegiuire este pãcat“. 1 Ioan 5, 17. Aceasta este o afirmație simplã și lãmuritã. „Orice nelegiuire este pãcat“.

Ce este pãcatul? Rãspunsul vine de asemenea lãmurit. „Pãcatul este cãlcarea Legii“. 1 Ioan 3, 4. Dacă orice nelegiuire este pãcat, și pãcatul este cãlcarea Legii, atunci neapãrat urmeazã dela sine concluzia cã orice nelegiuire este cãlcarea Legii. Sã mergem mai departe. Ce lege calcã pãcatul? „Pãcatul nu l-am cunoscut decãt prin Lege. De pildã, n'aș fi cunoscut pof-ta, dacã Legea nu mi-ar fi spus: „Sã nu pof-tești“. Rom. 7, 7. Prin aceste cuvinte vorbește Pavel. El trãia și era convertit de partea crucii. Acelora cari ne spun cã Legea celor zece porunci a fost desființatã prin cruce, trebuie sã li se arate cã ceea ce arãta lui Pavel pãcatul, ne va arãta și nouã pãcatul. Pavel care a trãit în același legãmânt cu noi, zicea cã Legea care-i spune: „Sã nu pof-tești“, era Legea care-i arãta pãcatul. Aceasta era Legea celor zece porunci.

Prin urmãtoarele texte: „Orice nelegiuire este pãcat“, „Pãcatul este cãlcarea Legii“, „Pãcatul nu l-am cunoscut decãt... dacã Legea (cele zece porunci) nu mi-ar fi spus: „Sã nu pof-tești!“, ajungem la neînãlțurabila concluzie cã potrivit Scripturilor orice nelegiuire este cãlcarea celor zece porunci. Și o confirmare hotãrîtã a acestei poziții o gãsим privind-o din alt punct de vedere.

Ce este neprihãnirea lui Dumnezeu.

Dacã este adevãrat cã nelegiuirea este cãl-

carei celor zece porunci, oare nu poate fi tot atãt de adevãrat cã neprihãnirea înseamnã pãzirea celor zece porunci? Lucrul acesta îl gãsим adevãrindu-se dacã deschidem la Psalmul 119, 172 și cetim aceste cuvinte: „Poruncile Tale sunt drepte“. Și în versetul 138 este spus: „Drepte sunt mãrturiile ce Tu le-ai dat“. Dacă toate poruncile și mãrturiile lui Dumnezeu sunt drepte, sau cu alte cuvinte neprihãnite, și cineva ascultã de ele, este dela sine înțeles cã el va lucra neprihãnirea, și anume neprihãnirea lui Dumnezeu.

Dacã cineva pãzește poruncile lui Dumnezeu în întregime din primul moment al vieții sale conștiente pânã în ultima clipã a acestei vieți, va fi un om neprihãnit, pentrucã el va lucra neprihãnirea lui Dumnezeu. Punctul acesta este atins de cãtre Ioan în prima sa epistolã, capitolul 3, versetul 7. „Cine trãiește în neprihãnire este neprihãnit, cum El Insuși este neprihãnit“. Am ajuns astfel la aceastã concluzie. Principiul neprihãnirii lui Dumnezeu este Legea celor zece porunci ale Sale, și neprihãnirea lui Dumnezeu devine a omului printr'o desãvãrșitã ascultare de acestea. Lucrul acesta se adevãrește judecându-l atãt din punct de vedere afirmativ cât și negativ, și este confirmat de Dumnezeu în acea declarație a lui Ioan în care spune cã cel care trãiește în neprihãnire, adicã pãzește Legea, „este neprihãnit, cum El Insuși (Dumnezeu) este neprihãnit“.

Cãți suntem neprihãniți?

Se pune însă întrebarea: Cãți sunt cari au dat dovadã de aceastã ascultare și fãcând astfel s'au împãrtãșit de neprihãnirea lui Dumnezeu, care este de absolutã trebuință pentru ca cineva sã poatã intra în împãrãția lui Dumnezeu? Dacă cetim în Romani 3, 10, gãsим aceste cuvinte: „Nu este niciun om neprihãnit, niciunul mãcar“. Motivul este dat în versetul 23: „Cãci toți au pãcãtuít și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu“. Ținta o vedem, însă nimeni n'a atins-o, pentrucã toți au cãlcat Legea lui Dumnezeu; de aceea „nu este niciun om neprihãnit, niciunul mãcar“.

Dorind din toatã inima ca la sfãrșit de cale sã intrãm în împãrãția lui Dumnezeu prin dobãndirea neprihãnirii Sale, și având în fațã necesitatea conformãrii Legii lui Dumnezeu, și știind deci bine cã nu este niciunul neprihãnit, ce sã facem?

Unii ar putea spune: „Ei, sã începem îndatã sã pãzim Legea, ținta pusã de Dumnezeu pentru dobãndirea neprihãnirii Sale“. Lucrul acesta ar fi foarte potrivit, dacã noi n'am avea fiecare un trecut, și anume un trecut care sã împiedece mereu drumul atingerii acestei ținte. Sã lãmurim. Presupunem cã un om de douãzeci de

ani este neconvertit și necinstit, — un hoț. Apoi el este convertit și se hotărăște să nu mai fure, și chiar nici nu mai fură. Poate oare cinstea sa viitoare să ascundă cândva trecutul său necinstit? Nu, el poate să fie foarte cinstit, dar hoția aceea din trecut va rămâne pentru totdeauna împotriva lui, chiar dacă ar fi în stare ca de aci înainte să ducă o vieță de desăvârșită ascultare.

În afară de aceasta, Legea niciodată nu a fost rostită să mântuiască pe om. Cei în România 3, 20: „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“, găsim că Legea nu face altceva decât descoperi răul; ea nu se îngrijește de mijlocul de îndreptare. Iacob, în epistola sa, în capitolul 1, 22—25, aseamănă Legea lui Dumnezeu cu o oglindă. La ce servește oglinda? Nu numai spre a arăta defectul sau să dea mărturie despre desăvârșire? Niciodată o oglindă nu poate să îndepărteze o pată sau să schimbe înfățișarea. Nu acesta este scopul ei. Ea doar arată defectul, însă niciodată nu-l înlătură. La fel stau lucrurile și cu Legea. Ea stă înaintea oamenilor ca o mare oglindă a lui Dumnezeu, dând la iveală nevoia omului de a se curăți, dar niciodată ea nu procură mijloacele în vederea acestui lucru. Cu alte cuvinte, păzirea Legii în viitor de către noi nu poate cu niciun chip să ispășească nerespectarea Legii din trecut.

Calea de urmat.

Ce să facem atunci? În nevoia și în stăruința noastră de a ajunge la neprihănirea lui Dumnezeu ne întorcem din nou la Evanghelia, „în care este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu“. În 1 Petru 2, 22 găsim aceste simple cuvinte cu privire la Isus: „El n'a făcut păcat, și în gura Lui nu s'a găsit vicleșug“. Dacă El n'a făcut păcat, atunci trebuie să fi păzit Legea Tatălui Său, pentru că „păcatul este călcarea Legii“. Isus a păzit Legea. „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu“. Ioan 15, 10. Deoarece El n'a făcut păcat, ci a păzit totdeauna Legea lui Dumnezeu, era deei neprihănit, dobândind neprihănirea lui Dumnezeu. Pentru că „cine trăiește în neprihănire, este neprihănit, cum El însuși (Dumnezeu) este neprihănit“. 1 Ioan 3, 7.

Este de folos să descoperim pe Unul care posedă această neprihănire; dar firește se ridică întrebarea: Cum putem noi cei cari am călcat în picioare Legea lui Dumnezeu, să ajungem la neprihănirea lui Dumnezeu? Incurajați de faptul că am găsit pe Unul care născut în carne păcătoasă n'a săvârșit însă păcat și care, păzind poruncile Tatălui Său, ajunsese prin aceasta neprihănit, și anume dobândind neprihănirea lui Dumnezeu, ne întorcem iarăși la Cuvântul lui Dumnezeu, și în Ieremia 23, 6 găsim această declarație cu privire la Isus: „Și iată numele pe

care i-L vor da: „Domnul, neprihănirea noastră!“ Gândul acesta ne cuprinde pe dată mintea. Aceasta vrea să spună că Dumnezeu a făcut posibil într'un oarecare fel ca vieța Fiului Său, de neprihănită păzire a Legii, să fie folosită spre a acoperi vieța noastră de nelegiuită călcare a Legii. Dar pentru un asemenea lucru trebuie să intervină mai întâi bunăvoința Aceluia, Insuși fără păcat, ca să ia asupra-Și, sau să poarte păcatele noastre.

Întorcându-ne la Isaia 53, 5, 6 cetim această declarație cunoscută nouă și minunată de frumoasă declarație referitoare la Isus: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“.

Strămutarea păcatului este deci prevăzută cu multă iubire în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omului. Plata păcatului, care este moartea, este achitată de Acela asupra Căruia e pus păcatul, Isus, care n'a săvârșit păcat. Isus purtă nelegiuirile noastre, suferind pe cruce pedepsa pentru păcatele noastre. Despre El este scris: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire“. 1 Petru 2, 24. Această neprihănire făcută posibilă pentru ființa omenească este neprihănirea lui Dumnezeu, pentru că „pe Cel ce n'a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5, 21.

Cât de minunată este adevărul că „Hristos a suferit cum merităm noi să suferim, ca să putem fi tratați cum se cuvine Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la cari El nu contribuie cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la cari noi n'am contribuit cu nimic. El a suferit moartea noastră, ca noi să putem primi vieța Lui“. „*Hristos, Lumina lumii*“, p. 25, ed. engl.

Ce binecuvântată lucrare săvârșită în favoarea omului vinovat, care se străduiește să fie neprihănit, dar care nu are putere să ajungă la țintă din cauza păcatelor sale din trecut, pe cari nu și le poate ispăși prin sine însuși! Claritatea planului cel plin de iubire al lui Dumnezeu era cunoscută profetilor din vechime. Isaia primi viziunea întregului plan în zilele sale, și în capitolul 61, versetul 10, îl vedem întrebându-l această expresie de bucurie: „Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul Meu; căci m'a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m'a acoperit cu mantaua dreptății“.

Cu alte cuvinte, sdrențele murdare ale neprihănirii omului, care înaintea lui Dumnezeu este nelegiuire, prin darul lui Isus sunt acoperite cu o haină de „in subțire, strălucitor și curat“, adică binecuvântata Sa vieață împlinitoare a Legii. Acoperiți în felul acesta, noi stăm înaintea Legii lui Dumnezeu îndreptățiți prin sângele lui Hristos, Legea mărturisind că noi suntem curățiți, trecându-se „cu vederea păcatele dinaintea“. Rom. 3, 21—28. 31. „Dar acum s'a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără Lege — despre ea mărturisesc Legea și prooroocii — și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire. Căci toți au păcătuit și sunt lipșiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu; pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât, să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus. Unde este dar pricina de laudă? S'a dus. Prin ce fel de Lege? A faptelor? Nu; ci prin Legea credinței. Pentru că noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii. Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“.

Ținta neschimbată.

Faptul acesta n'a schimbat în niciun fel Legea, ținta. Dimpotrivă, el întărește Legea. Intreaga schimbare vine prin sângele lui Hristos așezat deasupra păcatelor noastre, iar nu prin schimbarea Legii spre a satisface nevoia. Hristos plăti prețul cu sângele propriei Sale vieți. Îndreptățirea este un dar dat de bunăvoie. „Astfel dar, după cum printr'o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă vieață“. Rom. 5, 18.

În felul acesta vieața lui Hristos este atri-

buită păcătoșului spre a acoperi păcatele din trecut. A atribui însemnează „a da cuiva ceva ce de drept nu-i aparține“. La început noi stam cu toți ca niște cerșetori, îmbrăcați în sdrențe murdare, dar dorind să fim neprihăniți. Hristos luă o haină de in curat, propria Sa vieață fără păcat, și fără bani și fără preț o oferă tuturor acelor care vor s'o primească. Aceasta e haina neprihănirii Sale. Prin credință căpătăm această haină și datorită sângele Său suntem declarați neprihăniți, dobândind anume neprihănirea lui Dumnezeu. Astfel ajungem în conformitate cu Legea lui Dumnezeu, și „fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos“. Rom. 5, 1.

Fiind curățiți și îndreptățiți „căci trecuse cu vederea păcatele dinainte“ prin sângele vărsat al lui Isus Hristos, și fiind astfel aduși în conformitate cu neprihănirea lui Dumnezeu, lucrul de nevoie acuma e să fim feriți de a mai păcătui, primind vieața Sa *dată*, sau pusă la dispoziția tuturor.

Să ne aducem aminte că neprihănirea prin care suntem îndreptățiți ne este *atribuită*. Neprihănirea prin care suntem sfințiți este *dăruită*. Prima ne face demni pentru ceruri, iar a doua este pregătirea noastră pentru ceruri.

Cu laudă către Dumnezeu „pentru darul Lui nespus de mare“ și cu credință îndestulătoare pentru a ne însuși neprihănirea lui Isus care să ne curățească, să mergem mai departe din credință în credință, primindu-L ca vieața noastră, iar puterea Sa de Mântuitor viu pusă la dispoziția noastră să păstreze curat ceea ce El a curățit prin sângele Său vărsat și prin jertfa vieții Sale.

Fie ca Domnul să facă rugăciunea înălțată de Pavel pentru Efesenii, din capitolul 3, 17—19, o foarte reală și continuă experiență a fiecăruia dintre noi: „Așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având temelia pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Ocupația creștinului — câștigarea de suflete

Unul din cele mai mari imnuri creștine scrise vreodată a fost inspirat autorului de viziunea iubirii fără seamăn a lui Dumnezeu, așa cum este descoperită în Evanghelie.

„Dacă lumea 'ntreagă toată-ar fi a mea
N'ar fi decât un preț mic.

Nemărginita, divină iubire a Sa
Imi cere viața, și suflet și tot“.

Cu drept cuvânt, „lumea 'ntreagă“ e într'adevăr „un preț prea mic“ spre a fi dat în schimb pentru iubirea lui Dumnezeu dovedită în marea Sa dorință de a mântui pe omul căzut. Telescopul astronomilor descoperă milioane de stele cari își urmează cursul lor în orbită, și placa fotografică descoperă încă alte milioane nenumărate. Atunci, un suflet pierdut care a fost răscumpărat, este mai de valoare decât toate acestea? Scriitorul acestui imn a mers atât de departe. Și ceea ce scrie el este în armonie cu cele spuse de Psalmist când, privind imensitatea imperiului creațiunii, exclamă:

„Când privesc cerurile — lucrarea mâinilor Tale — luna și stelele pe cari le-ai făcut, îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?“ Ps. 8, 3, 4.

Mântuirea unui suflet în împărăția lui Dumnezeu merită orice preț, însă pentru răscumpărarea lui nici chiar întreg universul nu are o valoare îndestulătoare. Tot aurul și pietrele prețioase ale pământului, și chiar aurul și mărgăritarele Cetății Eterne, „ar fi un preț prea mic“. Singurul preț care poate să plătească răscumpărarea celor căzuți este sângele Mântuitorului nostru, Isus Hristos.

Și acum, iubiții mei frați și surori, toate lacrimile, toate rugăciunile și toate încercările pe cari le-am face pentru ajutorarea acestor nevoiași, alcătuesc de asemenea un preț prea mic. Suflete sărmăne obosite și descurajate, strigă pretutindeni după liberare, neștiind ce cale să apuce! Nu de mult am avut ocazia să vorbesc cu una din aceste ființe, care se confundase în adâncurile cele mai de jos. Istoria ei era una din cele mai tragice și mai mișcătoare la care am ascultat vreodată. Și apoi, sub influența Spiritului Sfânt, să vezi cum sufletul acesta începe să ridice ochii spre cer, prinzând o mică rază din harul și iubirea lui Dumnezeu, iată un lucru ce-mi aduce lacrimi de bucurie.

Lucrarea noastră în aceste zile este să căutăm, să încurajăm și să ridicăm pe aceia cari au căzut în păcat. Aceasta este „ocupația creștinului“.

Pescari de oameni

În Marcu 1, 17 Hristos zice: „Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni“. Deci ocupația creștinului este câștigarea de suflete. Cuvântul „ocupație“, însemnează ceea ce trebuie să facă, să îplinească cineva, obligațiunea, îndatorirea sa. De aci, îndatorirea sau obligațiunea noastră ar trebui să fie de a pescui oameni și de a face ucenici, așa cum a spus Isus, „din toate neamurile“. „Toate neamurile“ însemnează totul, ne mai rămânând nimic afară. Cuvântul acesta cuprinde nu numai pe cei cari sunt în alte țări, ci și pe acei cari trăiesc alături de noi, poate chiar în propriile noastre căminuri, vecinii noștri. Înseamnă să vorbești din cuvântul vieții oricând și oriunde îți se prezintă ocazia. „Care este ocupația ta?“ întrebă un necredincios necunoscut pe un om pe care tocmai îl întâlnește. Răspunsul fu amabil, neșovăelnic, și fără prea multe cuvinte: „Ocupația mea este de a face lucrarea la care Mântuitorul meu m'a chemat că „pescar de oameni“. Aceasta este *ocupația* mea. Dar în timp ce cu stăruință îmi fac acest lucru al meu, *îmi câștig existența* făcând și vânzând sobe“.

Care ar fi rezultatul veșnic dacă noi, în calitate de credincioși în a doua venire în curând a Domnului nostru, am face fiecare din această ocupație ținta vieții noastre? Ni se spune de către serva Domnului că fiecare afacere trebuie să fie parfumată cu Spiritul lui Hristos. De repetate ori suntem sfătuiți ca toate legăturile cu semenii noștri, fie de afaceri fie sociale, trebuie să răspândească în afară iubirea și harul Tatălui nostru Ceresc. Fiecare zi aduce ocazii de a dovedi aceste însușiri în viața noastră.

De curând un om din lume veni la biroul meu. Minte sa era turburată și nedumerită. Marea concurență pe care o întâmpinase în afacerea sa îl enervase. Se putea vedea că lucrează sub o mare povară. După ce am terminat lucrul despre care era vorba, am început să-l întreb despre problemele cari apăsau așa de greu asupra lui, și apoi prin harul lui Hris-

tos am încercat să-i descopăr iubirea lui Dumnezeu ca singurul său izvor de mângâiere și ușurare. Era o experiență cu totul nouă pentru el, dar inima sa răspunse. Ii dădui ideea că dacă ar vrea să îngenuncheze alături de biroul meu, aş considera ca un mare privilegiu de a mă ruga cu el ca Dumnezeu să-l scoată într'un fel sau altul din descurajarea sa și să-l ridice deasupra tuturor. Spiritul Sfânt răspunse la rugăciune și acest om fu adânc mișcat. El plecă cu fața strălucind, și cu o nouă nădejde arzând în inima lui.

Isus vine în curând. Deși acum trăim în întunerecul de miez de noapte al acestui pământ, zorile acelei zile mărețe încep să se ivească în fața ochilor noștri oboșiți și trudiți. Și suflete flămânde de pretutindeni doresc după lumină și liberare. Sămânța pe care o semănăm astăzi, va aduce secerișul de mâine.

Cu toții ne aducem aminte cum Isus, pe când era încă copil, a fost dojenit de mama Sa că n'a venit împreună cu ei când au plecat spre casă dela sărbătoarea Paștelui din Ierusalim. El răspunse: „Nu știți că Eu trebuie să fiu în cele ale Tatălui Meu?”

În „Slujitorii Evangheliei”, începând dela pagina 11, serva Domnului, zice:

„Aceeși devoțiune, aceeași consacrare, aceeași supunere față de cerințele Cuvântului lui Dumnezeu, care s'a manifestat în Hristos, trebuie să fie văzută și în servii Săi. El își părăsi căminul Său liniștit și pașnic, părăsi slava pe care o avu la Tatăl înainte de a fi lumea, părăsi poziția Sa de pe tronul universului, și porni ca om suferind și ispitit; porni singur, ca să semene cu lacrimi, să ude cu sângele Său sămânța vieții pentru o lume pierdută. Servii Săi trebuie să pornească în același chip ca să semene Vechile tovărășii trebuie rupte, planurile de viață trebuie părăsite, năzuințele pământești date uitării. Cu trudă și lacrimi, în singurătate și prin sacrificiu, sămânța trebuie semănată.

Ocupația Tatălui nostru este o ocupație importantă și urgentă. Un creștin umil auzi din întâmplare pe un negușor povestind cum în ziua aceea făcuse „o mare afacere” cu niște vechituri, și cum din aceasta câștigase mai multe mii de lei. Lucrul acesta pricinui un sentiment de revoltă în inima lui pentrucă, gândea el, „într'o singură zi omul acesta a făcut mai mult decât fac eu într'un an întreg”. Atunci o voce din lăuntru lui părea că-i spune: „Unde ai fost și ce-ai făcut astăzi?” El răspunse: „În casa unui păcătos, și sufletul acela s'a hotărât pentru Hristos!” „Care este valoarea unui suflet”, continuă acea voce lăuntrică. El răspunse: „Cum, un suflet este mai de valoare decât toată lumea, cu toate begățiile ei, și cu

toate lucrurile ei de preț”. Atunci vocea zise: „Tu ai făcut o afacere mai mare decât omul acesta. De ce ești invidios?” Da, fraților, afacerea pe care ne-a încredințat-o Tatăl nostru este cea mai mare și mai măreață din lume, și făgăduințele Sale sunt credincioase și sigure pentru acei cari intră în această lucrare de semănat și de seceriș.

Liberarea aflată într'un colțisor

Acum câțva timp călătoream într'un tren. Cu ocazia unei alte călătorii întâlnisem pe conductorul trenului și îi dădusem unele din scrierile noastre. După ce trenul părăsi stația, el veni și stătu lângă mine, și începu să-mi vorbească despre lucrurile pe cari le cetise în literatura care-i fusese dată. În curând el fu chemat în altă parte. Eu observai că omul de serviciu al acestui vagon încercase să asculte la cele ce vorbeam noi. El veni numaidecât la mine și mă întrebă: „Scuzați, domnule, dumneavoastră sunteți Adventist de Ziua Șaptea?” „De ce întrebați?” continuai eu. „Ei”, zise el, „mi-am dat seama că sunteți Adventist, din cele ce v'am auzit vorbind cu conductorul”. „Ce știți despre Adventiștii de Ziua Șaptea?” întrebai eu mai departe. El zise: „Vecinul meu este Adventist de Ziua Șaptea, și el m'a învățat și a încercat să-mi ajute la studiul Bibliei, și eu am ajuns la concluzia că felul cum interpretează el Biblia este bun”. „Acum sunteți Adventist de Ziua Șaptea? Sunteți membru al Comunității?” întrebai eu. „Nu domnule, nu sunt. Doresc aceasta mai mult decât orice pe lume, dar nu pot”. Gândindu-mă că poate el crede că nu i-ar fi posibil să păzească Sabatul și să-și mai păstreze și serviciul, am început să-i spun că trebuie să aibă credință în Dumnezeu să înceapă și să asculte de El, încrezându-se în El pentru nevoile acestei vieți. „O”, zise el, „nu aceasta mă împiedică. Dar este un obicei care mă stăpânește și pe care nu pot să-l înving. Am încercat, am încercat și iar am încercat, dar nu pot să fiu Adventist de Ziua Șaptea și să continui să fumez. — nu pot să mă las de fumat”.

Eu i-am povestit experiența mea din trecut, înainte de a fi creștin, cum eram un fumător pasionat și niciodată n'am fost în stare să mă las de fumat până când puterea dăătoare de viață a lui Isus n'a venit în inima mea. „O, aş dori să am și eu o experiență ca aceasta”. „Iubitul meu frate, poți să ai o experiență ca aceasta. Același Isus care m'a scăpat pe mine de obiceiul acesta, te va scăpa și pe tine”. „Credeți că va face lucrul acesta? Credeți că El iubește pe un sărman bătrân ca mine?” „Iubitul meu frate, Tatăl nostru cerește nu Se uită la față. Cu siguranță că El te iubește. El a murit pentru tine”.

Apoi l-am întrebat dacă folosește cineva compartimentul particular dela capătul vagonului. El spuse că este gol. „Să mergem și să căutăm a găsi liberare chiar acum“. Am mers în compartimentul acela mic, am îngunehiat, și în timp ce trenul alerga pe șinele de oțel, noi strigam către Dumnezeu după liberare. Acum am bucuria de a vă spune că Dumnezeu a liberat pe omul acesta, și el este un păzitor al Sabatului, bucurându-se în adevăr. L-am întâlnit cu ocazia unei călătorii prin câmpul acela, și față sa amabilă radia de o bucurie sfântă. Spiritul profeției zice:

„Pe toată întinderea pământului, bărbați și femei privesc cu atențiune spre ceruri. Rugăciuni, lacrimi și cereri se înalță din partea sufletelor doritoare de lumină, har și Spirit Sfânt. Mulți se află la pragul împărăției, așteptând doar să fie luați înlăuntru. Ingerul conduse pe Filip la unul care căuta lumină. . . . Astăzi îngerii vor conduce pașii acelor lucrători cari vor îngădui Spiritului Sfânt să le sfințească limbile și să le curețe și să le înobileze inimile“. — „*Faptele Apostolilor*“, pag. 109.

Iată o solie personală pentru fiecare dintre noi, și care nu poate fi trecută cu vederea. Gândiți-vă, ea zice că îngerii stau gata să conducă pe martorii serioși și plini de iubire pentru suflete la aceia cari privesc cu mare atenție spre ceruri și cari doresc liberare din necazurile, desamăgiriile și păcatele lumii acesteia. Ei vă așteaptă pe voi, pe mine. „Voi sunteți martorii Mei, zice Domnul“. Isaia 43, 10—12.

Un pas spre Isus și apoi încontinuu cu El

Acum câteva luni mă aflam în biroul unui hotelier de seamă din California de sud. Vorbeam despre unele chestiuni de afaceri. După ce noi am terminat cu cele ce aveam de vorbit, am încercat să aduc vorba despre stările din lume, și rostul lor spiritual. Părea că aceasta îl interesează într-o oarecare măsură, dar deoarece era ocupat n'am rămas mult timp. După două sau trei săptămâni am avut iarăși ocazia să dau pe la biroul său, de data aceasta în tovărășia unuia dintre medicii noștri. Când eram aproape să plecăm, mă întorsei spre bărbatul acesta, făcând unele comentarii asupra conversației noastre anterioare, și zisei: „Prietene, poate nu ești creștin, poate nu crezi în Biblie, dar eu cred; și aceste evenimente cari au loc astăzi în lume înseamnă mult pentru mine, pentru că ele sunt împlinirea profețiilor“. El răspunse că de mult timp nutrise în inima sa dorința de a cunoaște ceva despre Biblie, dar că nimeni nu încercase să-l învețe. Aceasta veni ca o ocazie pentru mine, și mă decisei ca să fac pe omul acesta să cunoască mai mult din

Cuvântul lui Dumnezeu. „Prietene“, zisei eu, „crezi că ar fi ne la locul său ca doctorul și cu mine să îngunehem aci în biroul D-tale, și să cerem dela Dumnezeu ca să-ți îndrepte pașii, și să-ți conducă mintea într'acolo încât să primești mângâierea și speranța cuprinsă în Sfințele Scripturi“? „Nu“, răspunse el, „voi fi fericit, dacă veți face lucrul acesta“. Am îngunehiat și am înălțat o scurtă rugăciune. Omul acesta părea foarte recunoscător.

La trei sau patru săptămâni mai târziu am primit vestea că dorește să mă vadă. Când l-am întâlnit am putut să văd că în el avusese loc o puternică transformare. El întinse mâna, și spunându-mi pe nume, zise: „Sunt așa de fericit că te văd iarăși. Îți amintești când erai aici cu doctorul și ai dat ideea să ne rugăm?“ „Da“. „Ca rezultat“, continuă el, „în sufletul meu luă naștere o mare bucurie și o nouă nădejde. Când am ajuns acasă în seara aceea, m'am simțit îndemnat să citesc din Biblie. N'aveam niciuna, dar mi-am procurat una. În timp ce citeam simțeam îndemnul ca să mă rog, — lueru pe care nu-l mai făcusem niciodată“. Apoi cu lacrimi în ochi zise: „Și acum mă scol mai de dimineață cu patruzeci de minute ca să citesc și să mă rog, și câtă bucurie simt în sufletul meu!“

Accasta a avut loc acum aproape doi ani. Iată aci o parte dintr'o scrisoare pe care am primit-o mai târziu dela acest iubit suflet:

„In clipele liniștite de dimineață pe cari le petrec cu Dumnezeu, numele dumitale îmi vine mereu în minte, și mulțumesc lui Dumnezeu pentru legătura ce am avut-o cu D-ta. Cât de mult prețuesc cadoul pe care l-am primit dela D-ta, 'Calea către Hristos' și 'Straja Dimineții' Un pas spre Isus, un pas pentru Isus și un pas cu Isus este tot ceea ce formează viața mea în fiecare zi. Deoarece ascult și fac voia Sa, pot pricepe repede punctele principale ale adevărului, dar mă lipesc de simplitatea copilărească. Fac întâi un pas, și celălalt vine ușor după acesta. Eu trăiesc într'un continuu prezent, fără să mă sinchiesc de ziua de mâine, încredințând totul în mâna Lui, așa că atunci când viitorul devine prezent, eu sunt gata pentru el, mergând alături de Isus. Am devenit foarte sârguincios în ocupația mea, dar am devenit zelos în spirit, servind pe Domnul. Spunând așa de multe ar părea că mă laud, dar nu. Prin cuvântul mărturiei mele și prin 'sângele Mielului' am biruit. A trebuit să arunc numai o privire asupra 'hainei mele murdare', pe care am schimbat-o cu mantia cea măreață a lui Hristos, ca să mă umilesc în țărână. Am scris spre slava lui Dumnezeu și ca bucuria D-tale, iubite frate, să fie deplină“.

Un moment fericit în viața unui explorator

Acum câteva luni am vizitat insulele Havai, cari formează acum o parte din Uniunea Pacific. Mi s'a oferit loc într'o cabină cu încă alți doi domni. Eu nădăjduiam ca această călătorie cu vaporul să fie folosită de Domnul într'un fel oarecare ca o mărturie pentru El. Pe unul din cei doi domni l-am văzut prea puțin, pentru că el nu intra în cabină de obicei decât către miezul nopții, sau deloc. Celălalt, un doctor, mi-a făcut impresia a fi un om foarte nobil. El era un membru din comitetul unuia din cele mai renumite spităluri din America, unul al cărui nume impune respect în cercurile medicale. Călătorea cu clasa doua pentru că, îmi spunea el, a găsit că oamenii sunt mai simpatici și mai prietenoși. El era explorator, un bărbat care făcuse un mare număr de călătorii. Petrecuse doi ani cu amiralul Byrd în regiunea antarctică, iernând cu acesta în Mica Americă. Acum era în drum spre aceleași regiuni. Trebuia să se întâlnească în Honolulu cu un alt cunoscut explorator antarctic și amândoi să neargă spre Auckland, Noua Zelandă, unde aveau să fie întâmpinați de un vapor Norvegian echipat pentru explorarea polului sud.

Începurăm să vorbim despre lucrurile obișnuite. Li vorbii despre lucrarea noastră medicală, și el, fiind medic, a fost adânc interesat. Li vorbii despre sanatoriile noastre, despre dispensariile și spitalele noastre cari încercuesc pământul, și despre îngrijitorii de bolnavi și medicii consacrați cari conduc aceste instituții. Li vorbii despre lucrarea noastră de educație, și despre biruințele bravilor noștri misionari din toate țările. Interesul său creșcu. Apoi am început să desvălui în fața lui solia însăși. I-am povestit ceva din propria mea experiență, despre felul cum cu câțiva ani mai înainte am ieșit din lume, și despre pacea și bucuria care a luat naștere în inima mea ca urmare a acestui lucru. În timp ce ne apropiam de Honolulu eu rugam pe Dumnezeu ca să-mi dea posibilitatea să-i las o parte din solie care să-i impresioneze și mai mult mintea și inima sa cu adevărurile despre cari discutaseam.

În ultima noapte, când eram aproape să mergem la culcare, am adus vorba din nou despre familia sa. I-am readus aminte cum el îmi spusese cât de mult iubește pe ai săi. Atunci i-am zis: „Iată, domnule doctor, d-ta ai început o călătorie primejdioasă. Poate că nu te vei mai întoarce niciodată să-ți mai revezi familia“. El deveni gânditor și răspunse: „Da, este adevărat. Eu cunosc prea bine primejdiile cari mă așteaptă“. „Acum“, zisei eu, „aceasta poate să fie ultima dată când mai suntem împreună.

Măine de dimineață ajungem în Honolulu, d-ta spre a călători mai departe, iar eu spre a rămâne acolo pentru câtva timp. Ai vrea să ne rugăm împreună, cerând dela Domnul ca să binecuvinteze pe cei iubiți ai dumitale, să îngrijească de ei și de d-ta și să facă din d-ta o binecuvântare pentru ei și pentru mulți alții?“ El răspunse afirmativ, și îngenunchiarăm împreună.

Eu am înălțat o scurtă rugăciune, cerând mai ales ca Dumnezeu să folosească într'un fel oarecare pe omul acesta spre slava numelui Său și spre mântuirea sufletelor. După ce am terminat, am mai zăbovit un moment, și el a rostit cinci cuvinte, dintre cari am putut înțelege numai pe ultimul, „amin“. Când ne ridicarăm el se întoarse spre fereastră, stergându-și ochii. Apoi strângându-mi mâna zise: „Prietene, am făcut multe experiențe în călătoriile mele în jurul lumii și în locurile primejdioase, dar această experiență este una din cele mai frumoase din viața mea. Ți sunt profund recunoscător. Vei continua să te rogi pentru mine?“ „Da, domnule doctor, voi face bucuros lucrul acesta. Dar te rog să faci ceva pentru mine. Vrei să faci aceasta?“ „Dacă e posibil voi face“, răspunse el. „Dacă îți voi da ca ceva de cetit, vei ești cu inima deschisă, crezând că Dumnezeu îți aduce solia ce este cuprinsă aci?“ El răspunse că e dispus să facă aceasta. „Apoi dacă ți se prezintă ocazia în iarna viitoare când vei fi cu oamenii dumitale în zăpezile regiunilor antarctice, vrei să le citești și lor?“ El răspunse că va face aceasta dacă i se va prezenta ocazia. Astfel am mers la culcare.

În dimineața următoare am debarcat în Honolulu. Când îmi luai rămas bun el zise: „Să nu uiti“. Am mers la biroul misiunii și mi-am procurat un volum din „Marea Luptă“ legată în piele roșie, scriind câteva rânduri într'o foaie volantă. La acestea am mai adăugat și o carte în limba engleză „Lumea care se schimbă“, și dându-le pe amândouă intențentului vaporului l-am rugat să le îmmăneze doctorului în dimineața următoare când vaporul avea să părăsească portul. Ce va ieși din aceasta numai Dumnezeu știe. Sămânța a fost semănată, de roade Se va îngriji El.

Lucrarea personală de câștigare de suflete este cea mai mare lucrare pe care Dumnezeu a îngăduit-o oamenilor s'o facă. Aceasta era metoda de lucrare preferată de Hristos, și este calea cea mai sigură de succes pentru noi. Cea mai mare predică din lume este influența unui copil serios și consacrat al lui Dumnezeu, mărturisind despre puterea cea măreață a harului lui Hristos în propria sa viață. Și aduceți-vă aminte, iubiți frați și surori, că pretutindeni se găsesse bărbați și femei, necăjiți, incurcați, des-

curajați, cari strigă după liberare, și Dumnezeu dorește să folosească pe cei mai umili dintre copiii Săi spre a ajunge la aceștia. El dorește să Se folosească de *tine*, El dorește să se folosească de *mine*.

Aceasta este ocupația pe care ne-a încredințat-o Tatăl — căștigarea de suflete.

Steen Rasmussen

Apel către tineretul nostru

În iubirea Sa nesfârșită Dumnezeu invită pe tineretul din zilele noastre să ia seama la apelul Mântuitorului: „A venit Invățătorul, și te cheamă“. Ioan 11, 28. Trăind într-o vreme când nelegiuirea crește cu o repeziciune alarmantă, când nu numai tineretul, dar chiar omenirea în general săvârșește și chiar apără păcatul și nedreptatea, este de mare trebuință ca tineretul mișcării advente să ia seama la chemarea Mântuitorului și să prețuiască cu îngrijire valorile spirituale în lumina evenimentelor și tendințelor actuale.

Pe de o parte, vedem cum lumea în goana ei nebună după putere și plăceri se grăbește spre ruină și distrugere. Pe de altă parte, ne dăm noi seama că apropierea tot mai mult de Dumnezeu și însetarea cum și flămânzirea după apa dătătoare de viață și după pâinea vieții este de o mare necesitate pentru creșterea și dezvoltarea noastră spirituală?

Un tablou Biblic

Apostolul zugrăvi foarte viu vremea aceasta când scrisese: „Pentru că oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroși, trufași, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, . . . iubitori mai mult de plăceri, decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea“. 2 Tim. 3, 2—5. Chiar în mijlocul acestei situații turburi și nenorocite, Domnul dă făgăduința: „În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; feciorii voștri și fetele voastre vor proroci, tinerii voștri vor avea vedenii“. Fapte 2, 17. Din această declarație reiese lămurit că în timp ce zilele sunt rele, de asemenea am ajuns într'un timp al unei ocazii fără precedent pentru tineretul mișcării advente, când apelul pentru o deplină predare și consacrare trebuie să găsească răspuns în căminurile și Comunitățile noastre.

Care este situația noastră ca indivizi și ca o oaste organizată de tineri? Sunt fără îndoială mulți cari au fost învinși de furia valului de

„Trezește-mă, trezește-mă, o Doamne! După cum știi; Trezește-mi inima să simtă pentru-ai Tăi fii.

Trezește-mă să dau, să merg — și să mă rog

[neconținut.

Mă ține treaz pân' ce-al Tău steag de sânge înroșit

Va fâlțai în locurile ce 'n-întunec zăc —

Peste pustii unde nîcîcînd o cruce s'a-nălțat.

De cetit Duminecă 1 Decembrie

influențe nimicitoare de suflete, și cari sunt purtați încoace și încolo, pierzându-și nădejdea, și curajul. Alții poate că nu sunt pe deplin conștienți de seriozitatea pagubelor pe cari și-voiu de plăceri vătămătoare, literatură primejdioasă și tovarășii suspecte le aduce în cursul său violent.

În mijlocul decăderii în general a ținutelor nobile în lume, creșterea apostazierii dela adevăr și virtute, ne bucurăm că vedem în mijlocul tineretului nostru o puternică și nobilă grupă de tineri și tinere cari dovedesc prin viața lor zilnică de sobrietate, judecată sănătoasă și sinceritate față de principiile cari formează o parte inseparabilă de caracterul creștin.

Cercetând cu de-a-mănuntul paginile Scrierii Sfinte, observăm că în timpul veacurilor trecute apelul lui Dumnezeu față de tineret a primit un răspuns nobil și din toată inima. Caractere ca al lui Abel, Iosef, Samuel, David, Estera, Rut, Daniel și cei trei tovarăși, vor continua până la sfârșitul timpului să inspire și să însuflețească pe tineri să ducă o viață ca a lui Hristos.

Apelul divin

Apelul adresat împărătesei Estera: „Cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la împărăție?“, este apelul adresat tineretului Adventist de Ziua Șaptea din vremea aceasta. Noi suntem chemați chiar pentru o vreme ca aceasta. Așa cum Daniel și cei trei tovarăși ai săi au rămas statornici și credincioși față de planurile lui Dumnezeu în zilele lor tot așa avem și noi privilegiul în generația aceasta de a dovedi credincioșia și sinceritatea noastră atunci când încercările și greutățile ne copleșesc.

Un cunoscut educator a făcut următoarea observație izbitoare: „Lumea merge spre distrugere nu din cauza lipsei de cunoștință, ci din cauza lipsei de caractere“. De aceea, cea mai mare nevoie a lumii, și a acestui popor, „este nevoia de bărbați, cari să nu se lase cumpărați sau vânduți, și cari în adâncul sufletului lor

sunt sinceri și onești; bărbați cari nu se tem de a numi păcatul cu numele său adevărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați cari vor sta pentru dreptate chiar dacă s'ar năru cerul". „Educație", p. 54.

Noi suntem convinși că părinți, învățători, predicatori, slujbași ai Comunității, și toți acei cari iubesc și se interesează de tineretul nostru își vor da mâna și vor depune puteri unite pentru mântuirea, păstrarea și educarea tineretului nostru pentru Hristos, și vor folosi influența lor spre a menține înaltele și sfintele idealuri creștine cari caracterizează mișcarea adventă, și prin învățatură și exemplu să ajute la ocrotirea moștenirii bisericii.

În același timp apelăm la întreg tineretul nostru din toate părțile lumii ca să-și predea puterea, talentele și entuziasmul lor lui Dumnezeu. Nu este vreme să ne jucăm sau să stăm de vorbă cu păcatul, să ne amestecăm în bunurile prefăcute ale dușmanului, și să ajungem a fi învăluiti de amăgirile și atracțiile unei lumi din ce în ce mai decăzute și mai nelegiuite. Pentru a păstra sufletul și vieța curate de stricăciunea și mănjitura lumii, este nevoie de ceva mai mult decât un simplu interes în temele prezentate de Evanghelie și o cunoștință superficială a învățăturilor din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimic mai puțin decât o pasiune arzătoare după lucrurile lui Dumnezeu nu va face față acestei nevoi. Trebuie să ne străduim să facem experiența exprimată de Psalmist: „Râvna Casei Tale mă mânăncă". Ps. 69, 9. Nimic de porunceală sau de spoială nu va face față cerințelor lui Dumnezeu în lupta noastră împotriva păcatului și ispitelor.

Nevoia supremă

Nevoia supremă a tineretului nostru și a tuturor copiilor lui Dumnezeu este, mai întâi, să aibă ei înșiși acea vitalitate și putere spirituală exemplificate așa de puternic în vieța Maestrului nostru. Trebuie să aibă loc o adevărată redeșteptare a vieții spirituale, o puternică reînviere a acelei vieți care vine de sus — acea completă predare, „robînd-orică gând spre supunere la Hristos". 2 Cor. 10, 5. În cuvintele apostolului apelul pentru completă predare zice astfel: „Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească". Rom. 12, 1.

Menținerea și dezvoltarea acestei vieți spirituale, această personală experiență zilnică cu Dumnezeu, această „slujbă duhovnicească", însemnează o luptă cu eul nostru și cu lumea, dar

făgăduința este dată că noi putem fi mai mult decât biruitori prin sângele Mielului. În cartea „*Soli către tineret*" ni se spune: „Satana este un vrăjmaș înverșunat, care are atenția atînită asupra scopului său de a duce pe tineret pe o cale cu totul contrară aceleia pe care ar îngădui-o Dumnezeu. El știe prea bine că nu există nicio altă clasă care poate să facă atât de mult bine ca tinerii și tinerele cari sunt predați lui Dumnezeu". — *Pag. 204.*

Așezarea în linie de bătaie a forțelor rele ale arhivrajmașului constituie un puternic apel către tineretul nostru. Marele nostru Comandant care n'a pierdut nicio bătălie, își pregătește de asemenea o armată pentru lupta care este aproape să se dea. Cu siguranță că acesta este timpul cel mai potrivit ca să ne avîntăm fără nicio rezervă, oricare ar fi ea, în lupta pentru adevăr și dreptate. Din nou cefim: „Astăzi El (Dumnezeu) cheamă tineri și tinere cari sunt tari și harnici atît spiritual cît și corporal. El dorește ca în lupta împotriva domniilor, stăpînitorilor și duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești, să aducă puterile lor viguroase și sănătoase ale creierului, oaselor și mușchilor". — „*Sfaturi pentru învățători*". p. 538.

În această luptă uriașă din partea dușmanului în scopul stăpînirii țării și talentului tineretului nostru, fiecare tânăr și tînără ar trebui să-și păzească bine intrările sufletului. Datoria sentinei trebuie să fie îndeplinită ca nu cumva vrăjmașul să câștige superioritatea în unele lucruri cum ar fi pofta, lecturi nepermise, îmbrăcămintea, petrecerile, sexualitatea, sentimentalismul, și tovarășile rele. Tineretea, anticamera bărbăției și a femeii depline, acesta este timpul când se iau hotărîri cari hotărîse ultima perioadă a vieții. Este timpul când se simte nevoia de sfatul folositor al celor mai înaintați în vîrstă și mai cu experiență, sfat care trebuie să fie luat în seamă.

Ce să cetim?

Trăim într-o vreme când se citește mult. Libriile și bibliotecile tuturor țărilor sunt pline cu literatură ieftină și ușoară care nu-și merită numele de literatură. Lipsa de cumpătare în celtire a devenit unul dintre relele veacului. După cum băuturile alcoolice și tutunul au o acțiune distrugătoare asupra țesuturilor corpului omnesc, tot astfel literatura fără valoare otrăvește gândurile, slăbește puterile morale și intelectuale, amorțește, desechilibrează, și paralizază mintea, și în cele din urmă, dacă se continuă tot așa mai departe, ea răpește sufletul de orice putere de viață spirituală. În privința aceasta ne este dată următoarea avertizare:

„Satana știe că mintea este influențată într-o mare măsură prin ceea ce i se dă ca hrană.

El caută să facă atât pe tineri cât și pe cei mai în vârstă să citească basme, cărți de povești și altă literatură. Cetitorii unei astfel de literaturi ajung nepregătiți pentru datoriile cari stau în fața lor. Ei trăiesc o viață ireală, și n'au nicio dorință să cerceteze Scripturile și să se hrănească cu mana cerească. . . . Lepădați cu hotărîre toată literatura fără valoare. Această literatură nu va întări spiritualitatea voastră, ci va introduce în minte sentimente cari strică imaginația, făcându-vă să eugetați mai puțin la I-sus, și să stăruiiți mai puțin asupra prețioaselor Sale învățături". — „*Solii către tineret*". p. 271. 273. Nu vom îndepărta noi odată pentru totdeauna lucrul acesta vătămător, literatura ușoară? În puterea lui Dumnezeu suntem în stare să facem lucrul acesta. Cu ajutorul Său să ne hotărîm să facem aceasta.

Principiile curățeniei sociale

Isus trebuie să prezinte înaintea Tatălui o biserică fără pată și fără sbârcitură. Încercarea continuă a vrăjmașului este de a zădărnici acest plan al lui Dumnezeu. El face să apară ca și cum principiile curățeniei sociale sunt prea sus. Scopul său este de a amorți conștiința și să pângărească templul corpului copilului lui Dumnezeu. Trăim într-o epocă de desfrâu. Mulți tineri au pierdut legătura lor cu Dumnezeu prin amăgirea păcatelor cari mănjesce corpul. Credem de datoria noastră să dăm un avertisment în privința aceasta. Nu numai că dușmanul a spart întăriturile ici și colo, dar a încercat chiar să se stabilească în inimă. Calea Regelui trebuie să fie netedă, coste aceasta oricât, și biserica, precum și templul nostru cel viu, trebuie să fie ținut curat de orice mănjitură. Domnul a prevăzut această cursă înșelătoare a vrăjmașului, și pentru aceasta ne-a dat următoarea avertizare solemnă: „Nimeni nu poate să fie creștin și să practice obiceiuri cari slăbesc organismul, pricinuesc o stare de distrugere a forțelor vitale, și termină prin naufragierea completă a ființelor create după chipul lui Dumnezeu. Această pângărire morală își va aduce cu siguranță rodul ei. Cauza trebuie să-și aibă efectele". — „*Un apel solemn*", p. 75.

Această solemnă avertizare este în armonie cu ceea ce apostolul Pavel exprimă în îndrumarea sa adresată bisericii din Corint: „Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire". 1 Cor. 9, 27. Este foarte necesar pentru fiecare dintre noi în aceste zile să ne formăm mintea în gânduri de curăție, și să evităm orice aparență de răutate.

Petrecerile

Un alt câmp de exploatare pentru dușman este acela al petrecerii. Fiecare orașel, își are

astăzi cinematograful și teatrul său, sală de dans și de biliard, cârciumă sau local de joc. Mergerea în aceste suspecte localuri de distracții nu trebuie să fie îngăduită tineretului Adventist de Ziua Șaptea. A glumi și a te ocupa cu pornirile și patimile sufletului, este o experiență foarte primejdioasă. Înseamnă să te joci cu un foc ce poate distruge viața. Mieșorarea puterii voinței urmează în mod neînălăturabil atunci când cineva stăruie în a lua parte la petreceri ce lasă de gândit. Este cu neputință menținerea caracterelor curate și a unei țării neobișnuite, să rămâi om al virtuții, curat, și să desvolți gustul pentru ce e bine, și în același timp să fii stăpânit de aceea ce este necurat și foarte adese ori desgustător. De aceste rele moderne trebuie să ne ferim ca de lepră. Îndreptați-vă mintea și legați-vă de Dumnezeu în rugăciune ca să nu pătrundă în ea prin ochii voștri nimic ce ar fi vătămător sau ar mânji într'un fel oarecare capodopera lui Dumnezeu. Orice plăcere care tinde să slăbească pe om în lupta împotriva puterilor adversarului, este plătită cu un preț foarte mare.

O altă cale ascunsă a dușmanului ne este descoperită în această solie: „Satana face sfertări deosebite ca să-i ducă (pe tineri) să caute fericirea în plăcerile lumești, și să se îndreptească pe ei înșiși prin încercarea dovedirii că aceste plăceri sunt nevătămătoare, nevinovate, și chiar importante pentru sănătate. El prezintă calea sfinteniei ca fiind grea, în timp ce căile plăcerilor lumești sunt presărate cu flori. Față de tineret el zugrăvește lumea cu plăcerile ei în colori false și ademenitoare. Dar plăcerile pământului vor ajunge în curând la un sfârșit, și aceea ce este semănat, trebuie să se și secere". — „*Solii către tineret*". p. 367.

Chestiunea vieții sociale

Există apoi chestiunea vieții sociale. Fiecare tânăr cu judecata sănătoasă nu va șovăi de a-și lua poziția cuvenită în privința aceasta, și de a se hotărî să nu aibă nicio parte în lucrurile sociale din lume în cari nu poate invita pe Hristos să fie prezent. Dacă ai devenit sclavul vreunei influențe stăpânitoare ce roade părțile vitale ale vieții tale spirituale, oare nu te vei hotărî în temere de Dumnezeu, ca în puterea ce o dă Hristos să sfărâmi lanțurile, și de aci înainte să-I îngădui Lui să aibă un deplin control asupra gândurilor și faptelor tale?

Iubiți tineri și tinere, voi nu vă puteți permite să intrați în legături lumești. Noi nu putem să imităm modele lumii, și apoi să mai așteptăm aprobarea lui Dumnezeu. Tineretul Adventist de Ziua Șaptea trebuie să se îmbrace într'un mod potrivit cu principiile înalte și nor-

ma de purtare socotită sfântă de denomi-națiunea noastră. Să ne îmbrăcăm ca fii și fiice ai Regelui cerese.

N'am fi credincioși față de datoria noastră ca păstori ai mieilor și oițelor turmei dacă n'am adăuga câteva cuvinte și asupra faptului că nu este potrivit să tragem în jug cu necredincioșii. S'au adus tot felul de argumente atât de tineri, cât și de bătrâni uneori, în sprijinul unei legături lumești în privința căsătoriei. Dar dați-mi voie să vă amintesc experiența lui Samson. În loc să câștige pentru Dumnezeu pe această fiică a filistenilor, care-i plăcea, ea îl trase în prăpastia distrugerii și ruinei. Glasul lui Dumnezeu este clar în chestiunea aceasta ca și în toate celelalte referitoare la ocrotirea și fericirea copiilor Săi.

Ascultați acest sfat din partea cuiva care vorbește cu autoritate:

„Sute au sacrificat pe Hristos și Cerul ca urmare a căsătoriei cu persoane nepocăite. Oare iubirea și tovarășia lui Hristos sunt de o așa mică valoare pentru ei, încât să prefere tovarășia unor simpli muritori? Este Cerul așa de puțin prețuit, încât ei să fie gata să riște bucuriile lui pentru cineva care n'are iubire față de prețiosul Mântuitor? — „Mărturie“, Vol. IV, p. 507.

Vremuri agitate stau în fața noastră, zile de luptă și de biruință, zile de prigonire și de turburare, zile de nădejde și credință, zile când Dumnezeu vrea să folosească cu putere tineri și tinere în vestirea Evangheliei mântuirii până la marginile pământului. Numeroasele exemple de integritate, credincioșie, curaj și sinceritate față de principii, așa de frumos prezentate în Scripturi, din partea tineretului, ne încurajează să credem că tineretul din această generație va răspunde în chip nobil la chemarea și apelul lui în fața de țintele neschimbătoare și principile veșnice date nouă de un Tată bun și iubitor.

Planul lui Dumnezeu față de tineret

Noi știm că „planul lui Dumnezeu față de copiii cari cresc în căminurile noastre este mult mai larg, mai profund, și mai înalt decât a cuprins vederea noastră mărginită . . . Și mulți tineri de azi . . . vor ajunge a sta în adunările legislative, în săli de judecată, sau la curțile de regi, ca martori ai Impăratului împăraților“. — „Educație“, p. 252.

Noi am ajuns în zilele unui așa conflict, cum lumea n'a mai văzut niciodată. Dar acestea vor fi de asemenea zile de neasemuită putere. Ne putem aștepta la lucrări așa puternice ale Spiritului cum cu greu ne-am fi închipuit. „Se vor face minuni, bolnavii vor fi vindecați, și semne și minuni vor urma pe credincioși“. —

„Marea Luptă“, p. 612. Tineretul va avea partea sa în această lucrare. Unele dintre cele mai bune și cele mai rodnice zile din câte a cunoscut mișcarea adventă sunt încă în fața noastră. Dar acesta este, de asemenea, și timpul când trebuie să ne hotărîm în care armată vom merge. „Alegeți astăzi cui vreți să slujiți“.

Priviți la Isus!

Dacă vă simțiți sau suferiți de pe urma vreunei înfrângeri din trecut, sau vă găsiți legați în sclavia păcatului, priviți la Isus. El poate să vă libereze. „El M'a trimes să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de războiu izbăvirea“. Isaia 61, 1.

Fie ca tineretul Comunităților din toată lumea să se predea cu totul Lui într'o vreme ca aceasta. Ce hotărîre mai mare ar putea să ia tineretul nostru, și ce dar mai mare ar putea aduce Domnului ca jertfă de mulțumire în timpul acestei Săptămâni de Rugăciune, decât să aducă vigoarea tinerească, puterea de voință, năzuințele, și viețile lor pe altarul de jertfă și de slujire? Dar apelul acesta către tineret nu este numai pentru o predare și o consacrare personală, ci este de asemenea un sunet de trâmbiță ca să facem lucrarea Tatălui nostru, îndemnând pe acei cari sunt în jurul nostru să vină la ospățul de nuntă al Mielului.

Și fiindcă un an vechiu se încheie și altul nou se apropie, toți aceia cari iubesc pe Domnul să se hotărască în temere de Dumnezeu să fie cu adevărat credincioși în studiul Bibliei; în rugăciunea în ascuns, în luarea parte la serviciile Comunității, în a da lui Dumnezeu ceea ce îi aparține; în a căuta numai acele recreații cari vor fi plăcute lui Hristos; în a ceti numai acea literatură care ne va pregăti pentru o lucrare mai bună; în a căuta numai acea tovarășie care va fi în interesul împărăției lui Dumnezeu; în a fi un exemplu în îmbrăcămintea un adevărat Adventist de Ziua Șaptea; în a câștiga o mai clară concepție despre locul și răspunderea noastră în lucrarea lui Dumnezeu; și în a încerca să aducem suflete la Hristos, făcând astfel ce ar fi făcut Isus în locul nostru.

Stând față în față cu primejdiile zilelor din urmă și cu judecata care va culmina în stabilirea dreptății universale, să ne asigurăm de găsirea Aceluia care ne-a găsit pe noi, și după ce L-am găsit, să ne ținem de El în mersul și viețuirea zilnică. El poate să ne ferească de cădere, și să ne înfățișeze fără greșală înaintea tronului Tatălui Său.

Și apoi ținând seama mai departe că asupra noastră zace răspunderea de a duce ultima solie de mântuire pentru fiii oamenilor, ca părinți și tineret să strângem rândurile și să căutăm

după acea curățire, pace și putere, cari sunt așa de importante pentru viața noastră. Fie ca orice viață să fie o dovadă vie că noi apreciem darul negrăit de mare al cerului — Isus; ca de aci înainte El să fie totul și în toți, și fie ca pe aceia dintre noi cari-L cunosc și-L iubesc să-i ajute să trăiască în așa fel ca aceia cari ne cunosc pe noi, dar nu-L cunosc pe El, să dorească să-L cunoască pentru că ne cunosc pe noi.

Să ne amintim că avem un Dumnezeu care nu Se schimbă, un Mântuitor care nu se schimbă și o Evanghelie care nu se schimbă în acesta

L. H. Christian

De cetit Miercuri 4 Decembrie

Apel pentru o credincioasă isprăvnicie

Cele două gânduri călăuzitoare ale existenței omenesti sunt personalitatea și isprăvnicia — personalitatea lui Dumnezeu și a omului, și răspunderile față de Dumnezeu și față de om. În lume aceste noțiuni sfinte sunt din ce în ce mai puțin socotite, dar poporul advent nu trebuie să le uite niciodată. Cuvintele „datorie“ și „supunere“, așa de desgustătoare pentru mulți, sunt scumpe pentru toți aceia cari iubesc pe Dumnezeu. Dar milioane de oameni de astăzi au izgonit pe Dumnezeu din viața lor. Ei tăgăduiesc dreptul Său de a conduce, mai ales în chestiunile personale.

Isprăvnicia biblică cuprinde în sine mult mai mult decât chestiunile bănești. Într-adevăr ea se ocupă mai de grabă cu motivele decât cu banii. Această isprăvnicie este, în primul rând, o recunoaștere a proprietății depline a lui Dumnezeu și a drepturilor semenilor noștri; și, în al doilea rând, o folosire credincioasă a ceea ce ne-a fost încredințat. Ea înseamnă o consacrare de bună voie și deplină a tot ce suntem și a tot ce avem, lui Hristos. Inseamnă o deplină predare a lor Domnului ca să fie folosite așa cum dorește El. De cultivăm pământul, pentru Domnul cultivăm. Dacă muncim, sau facem negoț, sau orice altceva, toate acestea le facem pentru Hristos. Noi suntem ai Săi, și trăim pentru El, nu pentru noi. Adevărata isprăvnicie învinge orice formă de lăcomie. Ea așează bunul mers al cauzei lui Dumnezeu deasupra intereselor egoiste sau ambițiilor personale. Ea înseamnă o consacrare născută numai din iubire — o iubire manifestată prin fapte bune.

Ținând la principiile fundamentale

Anumite principii fundamentale, pe cari

vremuri schimbătoare. Ca trimișii ai lui Dumnezeu să fim apărători ai principiilor de adevărată simplitate, modestie și demnitate; să ne lămurim crucea și să urmăm acolo unde ne conduce Maestrul.

Acesta este apelul din această oră către tineretul nostru. Să-l primim în spiritul Maestrului, și vom fi mai mult decât biruitori prin Acela care a trăit, care a iubit, care a murit, și totuși a înviat iarăși, câștigând astfel pentru noi prețul mântuirii noastre.

mulți le-au uitat, trebuie să fie totdeauna clare în mintea noastră dacă vrem cu adevărat să trăim și să facem ceea ce ne îndeamnă Dumnezeu. Mai întâi de toate este marele fapt al credinței, că Biblia este atât unitate de măsură cât și călăuză. Noi trebuie să privim Sfintele Scripturi ca vocea lui Dumnezeu. Ceea ce Dumnezeu prezice, se va întâmpla; ceea ce Dumnezeu făgăduiește este sigur; ceea ce Dumnezeu poruncește trebuie să fie ascultat. Sabatul, zecimea, speranța adventă, Spiritul profeției, pe cari mulți le-au luat în răs sunt primite de noi fiindcă sunt în Biblie. Apoi, iarăși, noi trebuie să ne fixăm datoria noastră și să ne orânduim viața în lumina acestui timp prezent neobișnuit. Lucrul acesta este deosebit de important. Noi primejdii spirituale și factori materiali au adus schimbări atât în lume cât și în lucrarea lui Dumnezeu. Viața este privită ușuratic, și banii se asvârlă la fel. E multă risipă. Datoriile cresc, și milioane de oameni sunt fără lucru. În unele locuri lucrurile sunt într-o stare mai bună, în altele păcate grozave sunt gloriificate, în timp ce lucrurile cari mai înainte erau socotite ca drepte sunt privite acum de către cei nelegiuți ca fapte criminale. Inițiativa individuală și libertatea cultului sunt îngrădite de lege.

Se ivesc noi lupte

Dar acestea sunt numai lucruri din afară. Schimbările merg și mai adânc. Ele sunt mintale, și, mai presus de toate, religioase. Aceste schimbări au venit cu o iuțală fulgerătoare, și în chip neprevăzut. Noi idei de libertate, și cu totul alt fel de concepții despre datorie ies la iveală. Deși unele se văd influențând atât

statul cât și biserica, atât căminul cât și pe individ în parte, multe dintre ele sunt încă ascunse, și sfârșitul lucrării lor nu se poate încă vedea. Pentru Europa, cel puțin, (unde scriu acestea) nu este o exagerare să spunem că starea de spirit a omului, starea societății, și condițiunile de afaceri generale și internaționale s'au schimbat mai mult în ultimii doi ani decât în cei doisprezece ani trecuți. Aceste religii, sau convingeri ori finte morale, ivite foarte de curând, aceste ciudate principii despre bine și rău, dau naștere la noi probleme și constituie un nou îndemn la credincioșie față de Hristos, și la sacrificiu pentru cauza lui Dumnezeu. Din acești noi factori vom numi doi:

1. Speranța și solia adventă mișcă inimile oameinilor ca niciodată mai înainte. Un scriitor zice că o nouă solie „despre sfârșitul lumii și venirea împărăției lui Dumnezeu își face drum înainte“. Celebrul și învățatul episcop Nicolae, al Jugoslaviei, scrie: „Atunci, ce este de așteptat ca o urmare a stărilor actuale de lucruri din Europa? Numărul acelor care cred într'un sfârșit grabnic al lumii crește din zi în zi în fiecare ținut. Există scriitori, secte, grupe de bărbați și femei, toți crezând cu înfocare în sfârșitul lumii. Este oare această credință o adevărată nebunie, sau cuprinde în ea un crud adevăr? Pare într'adevăr că sfârșitul lumii este aproape“. — *„Renașterea spirituală a Europei“*: p. 36.

2. Al doilea mare factor în ideologia modernă este că religia, sau anti-religiunea, a devenit iarăși o putere dominantă și creatoare. Omenirea a devenit mai religioasă, dar nu și mai creștină. În cartea sa „Religiunea și spiritul european“, dr. Keller, din Geneva, scrie: „Revoluția și religiunea sunt astăzi mult mai strâns legate între ele decât au fost în timpul revoluției franceze, când creștinismul fu înlocuit prin 'Cultul Rațiunii' și când Napoleon n'avea nevoie de „ipoteza unui Dumnezeu Atotputernic“. Revoluțiile veacului al douăzecilea au ieșit la iveală, conștient sau inconștient, dintr'un fond religios; cu greu pot să scape să nu fie socotite ca probleme religioase. Ele nu puteau robi imaginația masselor și să ceară sacrificii îngrozitoare, dacă n'ar fi avut în ele un misticism ascuns cu caracter religios. Ele au dat naștere la credințe pentru cari milioane de oameni sunt gata să sufere și să moară. Ele au Hristoșii, apostolii și martirii lor, cari inspiră masele cu sentimente de adorație și cu speranța mântuirii și victoriei. Ele au adoptat simboluri cari au exercitat o profundă influență asupra imaginației colective, și ele învață o eșatologie care prevestește o zi de judecată și o împărăție care va să vie“. — *Pag. 9, 10*. Aceste încordate sentimente și dorinți nesatisfăcute închid cât și des-

chid multe uși soliei advente. În definitiv, până acum, aceste desfășurări de gânduri și cercetări au fost un mare câștig pentru lucrarea noastră.

Totuși, religia de astăzi este însă mai puțin un conflict între crezuri și biserici, decât o luptă până la moarte între creștinism și spiritul lumesc — între credința într'un Dumnezeu personal, și tăgăduirea a tot ce este supranatural. Am ajuns cu totul într'o nouă combinație de forțe luptătoare. Este mai de grabă o măsurare a zelului spiritual și al sacrificiului, decât o dogmă sau o doctrină. Religia, așa cum este înțeleasă de acești oameni, nu este teorie, ci viață și putere. Credința și devotamentul acestor mișcări este minunat. Oamenii cari creează dumnezei noi, și definesc noi vederi despre eternitate și despre univers, despre viață și despre moarte, despre bine și rău, sunt gata să dea tot ce au — avere, nume, casă, și chiar viața și pe cei iubiți ai lor pentru ideile lor. Pe scurt, motto al lor este: „Noi am fost născuți să murim pentru această cauză“. În fața acestor forțe, multe biserici — încropite, indiferente, slabe în credință, sfâșiate de certuri și mândrie personală — stau neputincioase și cu temeliile șubrezite, deci gata să se năroe. Dar poporul advent, credincios față de Conducătorul Său, nu trebuie să dea greș. În vremea aceasta, și sub aceste condiții, Dumnezeu apelează la biserica celor rămași să se trezească. Noi trebuie să vedem din nou consacrarea cunoscută acum cincizeci de ani. Avem nevoie de o reînviore a soliei advente. Avem nevoie și mai mult de zelul arzător și abnegația pionierilor acestei mișcări. O iubire mistuitoare pentru Hristos trebuie să ardă tot egoismul din inimile noastre. Zelul pentru adevăr, și iubire plină de milă față de cei pierduți trebuie să alcătuiască în viața noastră o putere care să ne îndemne la serviciu creștin. În timp ce o putere vine asupra lumii, nu trebuie să se spună despre noi că suntem „nici calzi nici reci“.

Nevoia unei depline consacrări

Dar dacă vrem să facem experiența unei consacrări depline din inimă, trebuie să recunoaștem din nou adevărurile frumoase privitoare la proprietatea atotcuprinzătoare a lui Dumnezeu. Omenirea de astăzi refuză să respecte drepturile lui Dumnezeu. Chiar multe biserici le tăgăduesc. Totuși este încă adevărat că „al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea și cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări și l-a întărit pe râuri“. Ps. 24, 1, 2. Atât prin creațiune cât și prin răscumpărare noi aparținem lui Dumnezeu. Noi am fost cumpărați cu un preț, sângele lui Isus, și nu suntem ai noștri. Mulți se consacră cu un entuziasm

nemăsurat și cu o sinceră abnegație vreunei grupări sau vreunui ideal. Noi trebuie să ne consacram Domnului cu o credință și un zel sporit. Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Noi trebuie să-l folosim bucuroși în ajutorul celor sărmani, făcând bine altora, și slăvind pe Dumnezeu. Noi trebuie să vorbim despre curaj și îmbărbătare.

Este un lucru rău să pierdem zile și ore în vizite trândave, conversații deșănțate, proaste programe de radio, călătorii de concediu costisitoare, etc. Corpurile noastre aparțin Aceluia al cărui corp a fost atârnat pe cruce. Mulțumirea în chip egoist a gustului este un păcat. 1 Cor. 3, 16. 17. Copiii noștri „sunt o moștenire dela Domnul”. Ps. 127, 3. Părinții n'au dreptul să plănuiască în chip egoist cariere lumestești pentru copiii lor, când ei ar trebui să-i formeze pentru serviciul umil și folositor față de Dumnezeu și față de om. Nu numai proprietatea noastră, dar și banii noștri, veniturile noastre zilnice aparțin lui Dumnezeu. Aceasta se potrivește și pentru cei săraci, tot așa de bine ca și pentru cei bogați.

Că zecimea este a Domnului trebuie să fie clar pentru toți cercetătorii sinceri ai Bibliei. Abraam plăti zecime „din toate”. Gen. 14, 20. Iacob făgădui că va da a zecea parte chiar din pâinea sa zilnică. Gen. 28, 20. Insuși faptul că zecimea este o parte din preoția lui Melhisedec, al cărei Mare Preot este Hristos, dovedește că a zecea parte din veniturile noastre nu este dreptul nostru. Ebrei 7, 1—8. Profeția lui Maleahi lămurește aceasta foarte bine. Capitolul trei începe cu declarația că Domnul vine în Templul Său deodată. Aceasta s'a împlinit în anul 1844, când în ceruri începu judecata de cercetare, și Hristos începu serviciul Său preoțesc în Sfânta Sfințelor din Sanctuarul ceresc. „Din vremea părinților voștri voi v'ați abătut dela poruncile Mele, și nu le-ați păzit. Intoarceți-vă la Mine și Mă voiu intoarce și Eu la voi, zice Domnul oștirilor. Dar voi întrebați: „In ce trebuie să ne întoarcem?” Se cade să înșele un om pe Dumnezeu cum Mă înșelați voi? Dar voi întrebați: „Cu ce Te-am înșelat?” Cu zeciunile și darurile de mâncare. Sunteți blestemați, câtă vreme căutați să Mă înșelați, tot poporul în întregime! Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciunile, ca să fie hrană în casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare, zice Domnul oștirilor, și veți vedea dacă nu vă voiu deschide zăgăzurile cerului, și dacă nu voiu turna o binecuvântare de nu va fi destul loc s'o primiți. Și voiu muștra pentru voi pe cel ce mănâncă (lăcusta), și nu vă va nimici roadele pământului, și vița nu va fi neroditoare în câmpiile voastre, zice Domnul oștirilor. Toate neamurile vă vor ferici atunci, căci veți fi o țară plăcută”, zice Domnul oștirilor“.

Maleahi 3, 7—12. Fiecare cuvânt din acest capitol se potrivește bisericii advente din timpul acesta. Mântuitorul de asemenea, întărește darea zecimii în termeni hotărâți, când declară că mila, judecata și iubirea trebuie să fie urmate, și că zecimea, chiar din lucrurile cele mici, nu trebuie să fie lăsată la o parte. Matei 23, 23.

Ceea ce am spus despre zecime se potrivește tot așa de bine și pentru daruri. Unii oameni cred despre daruri că pot să dea sau să nu dea, după plac. Este adevărat că Domnul iubește pe dătorul binevoitor, și că nici zecimea, nici darurile nu sunt primite la Dumnezeu dacă nu sunt date cu credință. Dar aceasta nu schimbă faptul că darurile sunt o parte din ceea ce datorăm lui Dumnezeu. Profetul numește neglijarea, nu numai a zecimii, ci și a darurilor, un act de necinste față de Dumnezeu. Noi nu putem trăi într'o vădită necredincioșie și totuși să mai sperăm-a fi mântuiți.

Ce înseamnă isprăvnicia credincioasă

Dar isprăvnicia biblică cuprinde mai mult decât dăruirea credincioasă. Ea înseamnă o eco-noamă, egală, și credincioasă împărțire a ceea ce ne-a fost dat. Nu este important numai ca predicatorii, misionarii și membrii noștri să fie credincioși în a aduce lui Dumnezeu aceea ce este al Său; este tot așa de mare importanță ca fiecare comitet și fiecare casier să administreze în chip folositor și economic. În privința acestui punct ne-a fost dată lumină prețioasă prin Spiritul profeției. Principiul biblic, care a fost uitat timp de veacuri, este aplicat acum în această denominațiune. Suntem bucuroși că putem privi pe frații noștri în față și să le spunem să-și facă cu încredere și bucurie partea lor, pentru că fondurile sunt mănuite în chip credincios și cinstit. Cu fondurile adunate pentru Evanghelie nu se face nimic ascuns. Metodele de afaceri speculative, necinstite, și împovărătoare, așa de obișnuite în lume, sunt urite de Dumnezeu. Comunitățile, Conferințele, sau Diviziunile mari și bogate, trebuie să împartă cu cele mai sărace. Nu trebuie să se facă nicio centralizare nedreaptă sau vreo inegalitate.

Când Pavel, în Atena, văzu idolatria superstițioasă a grecilor, spiritul său se întărită în el. Dar iubirea, nu entuziasmul aprins de apostazia din jurul lui, era principalul motiv a vieții sale de servire. La fel trebuie să fie și cu noi. Ceea ce determină valoarea darului este iubirea care stă la temelie. Viețuirea creștină este foarte strâns legată de dăruirea creștină. Scopul principal urmărit de Dumnezeu prin zecime și daruri este ca să ne dea biruință asupra sgarbeniciei, și o experiență a credinței. Astfel cetim: „Eu văzui că Satana îndeamnă pe îngerii săi ca să-și întindă lațurile în deosebi pentru acei

cari așteaptă a doua venire a lui Hristos, și țin toate cele zece porunci ale lui Dumnezeu. Satana spuse îngerilor săi că bisericile au adormit. El își va înmulți forțele și minunile înșelătoare, și ar putea să-i țină prinși. „Dar”, zise el, „noi urim secta păzitorilor Sabatului; ei lucrează continuu împotriva noastră, și iau din supușii noștri ca să păzească Legea cea urită a lui Dumnezeu. Mergeți și copleșiți cu griji pe cei cari au țărini și bani. Dacă puteți să-i faceți să-și pună toată râvna în aceste lucruri, îi vom avea din nou. Pot să creadă ei orice le place, numai faceți-i să se îngrijească mai mult de bani decât de succesul împărăției lui Hristos sau de răspândirea adevărilor pe cari noi le urim. Înfrunțați lumea înaintea lor în lumina cea mai atrăgătoare, ca s'o iubească și să facă din ea un idol. Trebuie să ținem în rândurile noastre toate mijloacele bănești pe cari putem pune mâna. Cu cât urmașii lui Hristos vor consacra mai multe daruri pentru lucrarea Sa, cu atât ei vor vătăma împărăția noastră, luând din supușii noștri... Faceți ca lăcomia și strângerea de comori pământești să fie trăsăturile principale ale caracterului lor. Atâta timp cât aceste trăsături au întâietatea, mântuirea și harul stau înapoi”. — „*Experiențe și Viziuni*”, p. 266. 267.

Domnul apelează la noi ca să fim credincioși. Spiritul profeției zice: „Faceți ca zecimile neglijate să fie aduse acum. Faceți ca anul cel nou să-l începeți ca bărbați cinstiți cari își fac partea lor față de Dumnezeu. Acei cari și-au reținut zecimile să le trimeată înainte ca anul 1935 să se încheie, ca să poată fi drepti cu Dumnezeu, și niciodată, niciodată să nu mai încerce riscul de a fi blestemați de Dumnezeu. Președinți ai Conferințelor noastre, faceți-vă datoria; spuneți nu cuvintele voastre, ci un clar „Așa zice Domnul”. Bătrâni ai Comunităților, faceți-vă datoria. Lucrați din casă în casă, ca turma lui Dumnezeu să nu fie neglijentă în această importantă chestiune, care cu-

J. L. Shaw

Vești de pe front

În mijlocul stărilor îngrijorătoare de turburi în cari se găsește pământul astăzi, programul poporului lui Hristos este în chip vădit clar și deslușit. Marea însărcinare pe care Mântuitorul a dat-o ucenicilor Săi e încă porunca divină; Evanghelia cea veșnică, cu putere îndoită, trebuie să fie dusă până la cele mai îndepărtate părți ale pământului. În programul acesta fiecare copil al lui Dumnezeu are de făcut o parte

prinde o așa binecuvântare, sau un așa blestem. Toți aceia cari se tem de Dumnezeu să vină în ajutorul Domnului, și să se arate ispravnici credincioși. Adevărul trebuie să meargă în toate părțile lumii”. — „*Mărturie către Predicatorii și Slujitorii Evangheliei*”, p. 306.

Ca Biserica, Adventiștii de Ziua Șaptea au făcut mult spre a sprijini Evanghelia, în deosebi misiunile externe. Adeseori auzim pe celelalte denominațiuni laudându-ne pentru ceea ce am făcut. Noi apreciem, de asemenea, această bogată dărnicie din partea multor membri. Abnegația și iubirea lor sunt stâlpii acestei lucrări. Totuși, ce am fi putut face dacă *toți* ar fi sprijinit astfel cauza lui Dumnezeu, și dacă acei cari au făcut ceva ar fi fost pe deplin credincioși? Dacă s'ar fi adus de către acest popor zece cimele cuvenite și daruri din belșug, marele păcat de a fura ceea ce este al lui Dumnezeu ar fi fost înlăturat și solia s'ar fi ridicat cu mare putere. Am fi putut să trimetem sute de misionari peste tot pământul. Când am călătorit prin Africa, și prin multe întinse ținuturi, sufletele noastre au fost întristate. Cum putem noi să lăsăm aceste milioane să piară în ignoranța și în păcatele lor? O ciudată și grea orbire ne cuprinsese și de aceea a îngăduit Dumnezeu să vină asupra noastră experiența înspăimântătoare a inflației din atâtea țări. N'am văzut noi cât de lipsiți de valoare pot să devină banii, și cât de nesigură valoarea lor chiar acum? Cum putem să reținem cu egoism și sgârcenie banii de cari este așa de mare nevoie în lucrarea misionară? Nu este timpul potrivit pentru o deplină schimbare? Gândiți-vă ce bucurii plăcute și ce înalt privilegiu este să ajuți la salvarea celor pierduți! Domnul cheamă astăzi pe toți copiii Săi spre a face cu El un legământ prin jertfă. Ps. 50, 5. În iubitele noastre patrii avem așa de multe lucruri bune pentru cari să fim mulțumitori, și nu vom dovedi noi mulțumirea noastră prin fapte de iubire?

De cetit Vineri 6 Decembrie

hotărâtă. Ținta atotcuprinzătoare a acestei mișcări de a salva pe oameni este prezentată astfel:

„Însărcinarea pe care Mântuitorul a dat-o ucenicilor cuprinde pe toți credincioșii. Cuprinde pe toți cei cari vor crede în Hristos, până la sfârșitul timpului”. — „*Hristos, Lumina lumii*”, p. 822 ed. engl.

Este o greșeală gravă să ne închipuim că

lucrarea de câștigare de suflete depinde numai de predicatori și misionari. Toți aceia cari au primit viața lui Hristos prin însăși natura planului Mântuitorului sunt orânduși s'o ducă și semenilor lor. „Fiecare din voi să slujească altora după darul, pe care l-a primit“. 1 Petru 4, 10. Legătura între divin și uman a fost manifestată în Hristos. Această natură divină a lui Hristos este natura care câștigă suflete. Această natură divină a fost cea care L-a îndemnat să părăsească cerul ca să salveze pe om. Este aceeași natură pe care o posedă omul când Hristos intră în viața lui. Hristos înlăuntrul nostru este Hristos al lucrării pentru câștigarea de suflete.

Este de asemenea o greșeală ca cineva să-și mărginească câmpul de lucrare misionară la Comunitatea sa, sau la Conferința sa. Lumea este câmpul nostru. Succesul lucrării din jurul nostru depinde de extinderea lucrării în afară. Hristos zice: „Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură“. Marcu 16, 15. Timpurile grele, sau nevoile lucrării interne, nu sunt motive întemeiate pentru retragerea misionarilor de pe frontul câmpurilor noastre misionare. Când Hristos a zis: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului“, oare conducătorii misiunilor să-și cheme acasă pe tovarășii lor? Să li se spună să dea jos stindardul și să se întoarcă în patrie? Nu, de o mie de ori Nu! Înainte, totdeauna înainte este strigătul nostru de luptă. Frații și surorilor însuflețiți de speranța adventă, prin credințioșia și dărnicia lor au sprijinit această lucrare mondială în aceste timpuri încercate și primejdioase, și vor continua să facă astfel până ce lucrarea va fi terminată.

Hristos și apostolii au înfățișat viața de creștin ca pe o viață de luptă, sacrificiu și servire. Pavel sfătuiește pe Timotei să sufere asprimea ca un bun ostaș al lui Hristos. El îndeamnă pe frații din Efes să îmbrace întreaga armătură a lui Dumnezeu ca să fie în stare să lupte, nu o luptă trupească împotriva cărnii și sângelui; o adevărată luptă, și nimic mai puțin; o luptă împotriva întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sunt în locurile cerești.

Spre o mai mare expansiune

Înaintarea ultimei solii evanghelice a lui Dumnezeu nu suferă nicio înfrângere. La mieznoapte, miezăzi, răsărit și apus solia merge în orice direcție. Ea zorește înainte. Statisticile anuale ne spun că lucrarea este condusă acum în 295 de țări și insule, de 22.254 de lucrători evangelistici și angajați în instituții. Aceasta înseamnă o creștere de 1.533 în comparație cu anul trecut. Acești lucrători folosesc în lucrarea

lor numărul uimitor de 504 limbi și dialecte. Cine poate să spună că solia adevărului prezent pe care o vestim noi nu merge cu strigăt puternic până la cele mai îndepărtate părți ale pământului?

Numărul celor botezați anul trecut în China întrece orice an precedent. Lucrătorii pătrund în provinciile dela hotare. Pe măsură ce guvernul chinez deschide în chip minunat noi drumuri în locuri depărtate, mica noastră grupă de lucrători înaintază. Doctorul H. W. Miller scrie:

„Față de frumoasa creștere ce o dovedim an după an, am putea să punem un mare număr de tineri talentați, ieșiți din școlile noastre, să lucreze în aceste ținuturi. Aceasta este marea problemă ce ne stă în față“.

El cere un doctor pentru Mongolia. De asemenea ne spune că lucrarea înaintază în acest ținut. Până acum mi se pare că suntem singura misiune care a putut să-și facă drum temeinic în mijlocul acestui popor. Alte misiuni au lucrat chiar timp de patruzeci de ani fără rezultate practice.

Dumnezeu face o lucrare minunată în Diviziunea Inter-Americană. El care a zis „Să fie lumină“, trimete lumina Sa în părțile cele mai întunecate și mai stăpânite de întunerec. Se naște o mare dorință după libertatea Evangheliei. Mii de suflete primește solia. În anii 1931—33, au fost primite în obște Comunităților noastre 11.000 de suflete. Cartea Faptele Apostolilor și-a găsit o nouă împlinire în aceste ținuturi. Sufletele primesc și țin la adevăr, chiar dacă viața le este în primejdie. Fratele E. E. Andross scrie:

„Am primit o scrisoare în care se vorbește despre experiența unei noi grupe de credințioși cari trăiesc într'un ținut foarte depărtat. Din cauză că au primit adevărul Bibliei, cineva din partea locului s'a umplut de mânie împotriva lor, și cu ajutorul gloatei infuriate au fost izgoniți din casele lor. Doi din grupă au fost omorâți, și bunurile lor pământestii prădate. Deși s'a recurs la toate mijloacele spre a-i face să se lapede de noua credință, scrisoarea declară că toți au rămas credințioși.

„Intr'o altă parte unde s'a organizat o Comunitate se cultivă planta coca din care se extrage cocaina. Frunzele sunt întrebuințate spre a fi mestecate în gură, având efecte mai vălămătoare decât tutunul. Când noilor convertiți li s'a spus că trebuie să înceteze cultivarea, de altfel avantajoasă, a acestei plante vătămătoare, toți au fost de acord. Un frate zise: „Măine, înainte de a primi botezul, am să mă duc să pun toporul la rădăcina acestei plante rele“. Și așa a făcut. Alții au urmat exemplul lui“.

Convertirea unui Anamez

Profesorul Frederick Griggs din Diviziunea Extremul Orient scrie: „Un tânăr mahomedan cu numele Lot veni din India în Malaezia să lucreze în mine. Tânărul acesta studia Biblia comparând-o cu Coranul. El descoperi în Biblie o filosofie a iubirii, a sacrificiului și a nobleței, pe care nu o găsisese în Coran. Incepu să învețe această filosofie. După câțva timp El primi pe Isus ca Mântuitorul său personal. Predica sa atrăgea la el pe oameni. Organiză pe credincioșii săi într-o Comunitate. Mai întemeie și alte Comunități până când avu cinci sau șase într-o organizație generală. Avea și câțiva predicatori. Într-o zi pe când mergea pe stradă văzu o clădire mică având pe ușă aceste cuvinte: „Capela Adventiștilor de Ziua Șaptea“. Intră înăuntru să vadă ce se învață acolo. Deveni foarte interesant de ceea ce îi spusese predicatorul, și începu să învețe și pe alții aceea ce aflase. El studia și învăța. După scurt timp a fost botezat, dar a continuat să învețe. Acum au fost botezate aproape o sută de suflete, și mai sunt încă șase sute până la o mie de persoane interesate de adevărul care ne este așa de scump.

„Acum un an și jumătate am întreprins o călătorie din Saigon prin Annam și mai departe spre nordul Indochinei franceze. Nu era niciun Adventist de Ziua Șaptea în tot acest ținut. Inima mea striga către Dumnezeu ca adevărul Său să pătrundă și în acest câmp. După reîntoarcerea mea la sediul Diviziunii am ținut ore speciale de rugăciune ca Dumnezeu să Se manifeste în această mare împărăție păgână. Dumnezeu a răspuns rugăciunilor noastre. Când am călătorit din nou prin ținutul Annamului, am găsit o Comunitate cu doisprezece membri organizată în Touraine.

„Lucrurile s'au întâmplat astfel: Un creștin evlavios avea un prieten plecat la Paris. Acesta i-a trimis ceva din literatura noastră. El crezu cele spuse în această literatură și începu să învețe și pe alții. Mai înainte, bărbatul acesta, un slujitor al Evangheliei, fusese președintele unei organizații de credincioși creștini Anamezi de șase sau șapte mii de suflete. Astfel când a început să predice această nouă doctrină prietenii și credincioșii săi l-au ascultat. El nu știa că mai este cineva în acea parte a lumii care crede la fel. Când a scris unui prieten care locuia în Saigon despre noua sa credință, acesta i-a răspuns spunându-i că este în Saigon un misionar care predică aceeași doctrină pe care a descoperit-o el. El dădu chiar numele acestui misionar, predicatorul R. H. Wentland. După oarecare corespondență cu acest nou credincios, la timpul convenit fratele Wentland a mers la

Touraine ca să afle mai mult despre interesul care fusese deșteptat prin literatura venită din Franța. El găsi aproape 200 de suflete cari doreau să fie botezate. Interesul a crescut până când astăzi sunt cam o mie de persoane cari se interesează de credința noastră, și majoritatea dintre ei au dorința de a se alătura nouă în această mișcare. Observați că aceasta a avut loc în cele câteva luni din urmă. Astfel lucrează Dumnezeu în aceste ținuturi. Providența Sa merge înaintea noastră. Acum este cea mai mare nevoie de ajutor pentru Annam. Noi trebuie să trimetem numaidecât doi misionari în acest mare câmp. Anamezii sunt oamenii cei mai progresivi și mai răsarâți din Indo-China franceză. Indată ce avem o lucrare temeinică stabilită între ei, solia va fi răspândită repede prin toată țara“.

Avântul Misionarilor Voluntari

Cum înaintează solia în Diviziunea Africa de Sud se poate vedea din următoarele cifre. Acum șase ani erau în câmpul acesta 10.129 membri botezați. La sfârșitul anului 1933 erau 21.140 de elevi în clasele pregătitoare pentru botez. Fratele Wright zice:

„Doresc să vă spun că acum patru ani când s'a luat hotărârea în Comitetul de Toamnă pentru o înaintare în lucrarea de evanghelizare, n'a fost nimeni în Diviziunea Africană care să fie gata a răspunde la chemare, ca predicatorii băștinași. Ei lucrase deja cu zel și consacrare, dar când au auzit acest nou îndemn de a înainta au fost gata nu numai să pornească la lucru, dar au răspândit același spirit și printre membrii laici. Mulți dintre tinerii noștri laici s'au organizat în Cercuri ale Misionarilor Voluntari. Rezultatul a fost că multe mii au intrat în clasele de botez, și mulți au fost botezați. Cred că vă va bucura foarte mult să știți că 15.000 de suflete au fost botezate în Diviziunea Sud-Africană în timpul ultimilor cinci ani.

„Imi dau seama foarte bine de faptul că atunci când amintim cifre ca acestea, în chip natural trebuie să se ridice unele întrebări în mintea Dvs. Vă veți întreba: „Nu aveți o mișcare în massă? Instruiți voi cu credincioșie pe acești oameni? Sunt ei examinați cu atenție? Iși dau ei seama ce fac? Rămân ei statornici când vin asupra lor persecuții și încercări? După ce au stat în Comunitate un an sau mai bine continuă ei să crească spre a deveni membri plini de putere? Da, sunt fericit să vă spun că acești oameni formează adunări tot așa de sincere, și rămân tot așa de credincioși și statornici în acest adevăr, ca și frații noștri albi.

„In anul acesta un om a venit cu o grupă de pázitori ai Sabatului să ia parte la o adunare în Ruanda. Inainte de a pleca de acasă, șeful i-a

spus: „Dacă mergi la adunarea aceea cu acești oameni, te voiu condamna la cinci ani închisoare”. Bătrânul acesta s'a ridicat și a zis: „Îți spun că merg la adunarea aceea, și când mă voiu înapoia, poți să mă bagi la închisoare dacă vrei, dar nu poți să iei această credință din inima mea”. Intr'adevăr, o astfel de atitudine arată că solia cuprinde inimile acestor oameni, tot așa cum cuprinde și inimile noastre, ale acestora cari am putea-o înțelege mai bine.

„C. W. Bozarth, conducătorul Uniunii misionare Congo, scrie: „Intr'adevăr, nu știm ce să mai facem față de atâtea chemări cari devin așa de urgente. Lucrătorii noștri, lucrătorii Misionari Voluntari, și membrii Comunității nu mai vor să știe de nimic când este vorba să predice această solie”. Ce situație ciudată! Membrii Comunității să nu mai vrea să știe de nimic, adică să nu mai poată fi reținuți cu niciun preț dela lucrarea vestirii adevărului. E minunat! El zice: „Știți că am încercat să reținem puțin lucrarea evanghelică anul acesta, de teamă că nu vom putea face față tuturor chemărilor dar în ciuda eforturilor noastre, vom avea un adaos de aproape 2.000 de elevi la clasele de botez, și s'ar mai adăuga încă 2.000 dacă am pune la socoteală și pe ceilalți cari păzesc deja Sabatul. Avem grupe de credincioși prin toată Ruanda-Urundi cari se adună în fiecare Sabat în adunările lor. Ei păzesc Sabatul, și urmează această solie cum se pricep mai bine, dar noi încă nu am ajuns la ei să-i organizăm. Eu cel puțin cunosc șase din acest fel de grupe. Ei au aflat despre adevăr prin predica unora dintre Misionarii noștri Voluntari, și dacă noi n'am putut să le dăm lucrător, au însărcinat ei pe unul dintre membrii lor să le fie conducător, și în felul acesta merg mai departe”.

„Intr'o zi zisei unui tânăr care îmi povestise istoria vieții sale: „Cum se face că așa cum poți, tu mergi să duci cunoștința adevărului concetățenilor tăi cari zac încă în întunecare? Tu nu primești nicio plată pentru aceasta. De ce mai lucrezi atunci? Atunci el privi la mine, își puse mâna pe inimă și zise

J. L. Shuler

Judecata

Există o citație dată pentru orice om, bărbat și femeie, tânăr și copil, din această adunare. Această citație sună astfel: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup”. 2 Cor. 5, 10.

ceva ce nu voiu mai uita niciodată. Iată ce a spus: „O, învățătorule, dacă ați ști numai ce a făcut această solie pentru sârmanul meu suflet întunecat, ați înțelege motivul pentru ce lucrez. Ceea ce a făcut pentru sufletul meu, sunt așa de doritor să facă pentru inimile concetățenilor mei, ca și ei să poată fi gata să întâmpine pe Isus și să meargă în cer”.

Câteva cifre interesante

Timpul și spațiul nu ne sunt de ajuns a vorbi despre creșterea lucrării în alte mari Diviziuni ale lumii. Observați aceste creșteri în numărul membrilor în câteva din aceste Diviziuni, luate de pe ultimele rapoarte primite când scriem aceste rânduri:

Australia, 16.113; Europa Centrală, 49.709; Europa de Nord, 31.111; America de Sud, 25.458; Asia de Sud, 4.559; Europa de Sud, 24.439; Diviziunea Chineză și-a dublat aproape numărul membrilor ei în timpul ultimilor patru ani, ridicându-se acum la 14.546. În toate aceste câmpuri, bravii ostași ai crucii merg înainte. Solia lor este caracterizată printr'o puternică notă de curaj, deoarece trimet înapoi urgente chemări macedonene după ajutor.

Chemările vin din multe părți. Întrebarea des repetată este: „Ce vom face cu toate aceste chemări?” Ei strigă după pâinea vieții. Sunt zeci de tineri formați în școlile noastre, gata să meargă pretutindeni să le răspundă. Acum este ora când neapărat trebuie să mergem înainte. Cu ajutorul Domnului putem să facem mult mai mult decât să ținem forțele noastre pe loc în câmp. A ține forțele la posturile lor a fost marea noastră sarcină în timpul celor câțiva ani trecuți, când alte comitete misionare au chemat acasă pe misionarii lor; dar aceasta să însemne toată răspunderea noastră? N'am tăbărit noi în jurul acestui munte destul de mult timp? Să facem ca darul din Săptămâna de Rugăciune din anul acesta să fie cel mai mare din istoria noastră. Dea Bunul Dumnezeu ca să fie astfel.

De cetit Sâmbătă 7 Decembrie, dimineața

Necredincioșii pot să ia Biblia în răs acum, ei pot să disprețuiască puterea de a ierta a Mântuitorului nostru și să-și bată joc de iubirea Sa răscumpărătoare, dar vine ziua când trebuie să dea socoteală înaintea barei de judecată a lui Dumnezeu pentru felul cum au călcat în picioare Legea lui Dumnezeu și nu au ascultat de cuvântul Său. Da, „toți trebuie să

ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos". În citație nu există nicio clauză de scutire în ce privește înfățișarea înaintea tribunalului lui Dumnezeu. „Toți trebuie să ne înfățișăm”, bogat sau sărac, negru ori alb, de sus sau de jos. Nimeni nu poate să scape de a fi judecat. Între noi și lumea viitoare stă această cercetare a nevinovăției noastre. Și de către acest înalt tribunal se va da o hotărîre care va pecetlui soarta noastră, nu numai pentru câțiva ani, ci pentru toată veșnicia.

Încă dela creațiune Dumnezeu a lăsat pe om liber — liber să asculte. Dar odată cu această libertate Dumnezeu a spus deslușit, că va fi o zi de socoteală finală pentru fiecare persoană, când are să fie chemată să-și dea seama de felul în care s'a folosit de această putere în a alege între bine și rău. De aceea cel mai înțelept dintre oamenii de demult, foarte de demult, scria: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”. Ecl. 11, 9. Și, rezumând toate scopurile vieții, el termină: „Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om. Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău”. Ecles. 12, 13. 14.

Poate că oamenii se gândesc că pot trăi cum le place și că niciodată nu vor fi chemați să-și dea socoteala de faptele lor. Dar hotărîrea neschimbătoare a lui Dumnezeu este: „Așa că fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuși lui Dumnezeu”. Rom. 14, 12. Simplul fapt că tu și eu trăim și avem puterea de a alege între bine și rău dovedește că vom fi judecați pentru felul cum întrebuițăm această putere.

Dreptarul de judecată al lui Dumnezeu

Deoarece judecata este sigură, și nimeni nu poate să evite a da față cu rezultatul ei hotărîtor, singurul lucru înțelept de făcut este să ne pregătim pentru ea. „Omul chibzuit vede nenorocirea și se ascunde, dar cei proști merg înainte și sunt pedepsiți”. Prov. 22, 3. Oricine din lumea aceasta trebuie să știe ce să facă spre a se pregăti pentru judecata lui Dumnezeu. Ca să ne pregătim pentru judecată, trebuie să cunoaștem dreptarul de judecată.

Cerul a lămurit acest dreptar în trei feluri: A fost dat într'o formă scurtă dar concretă în cele zece porunci; i s'a lărgit înțelesul în învățăturile Scripturilor cuprinse dela cartea Genezei până la Apocalips; a fost exemplificat în viața neprihănită pe care Isus a trăit-o în

carnea păcătoasă. Astfel cetim în Scripturi că omul va fi judecat prin Lege (Rom. 2, 12; Iacob 2, 8—12), prin Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 12, 48); și prin Domnul Isus Hristos (Fapte 17, 31; Rom. 2, 16).

Deci este clar că spre a ne pregăti pentru judecată, noi trebuie să primim pe Isus Hristos ca Mântuitorul nostru personal, și să-I îngăduim ca vieța Sa neprihănită să locuiască în noi în fiecare zi, pentru ca să putem fi ascultători de oricare din poruncile lui Dumnezeu, și de orice principiu al Cuvântului Său.

Nu trebuie să uităm niciodată că noi vom fi judecați după dreptarul lui Dumnezeu. Unii s'ar putea încumeta să-și fixeze propriul lor dreptar tocmai când cunosc lucrurile mai bine, sau cel puțin ar trebui să le cunoască mai bine. Li auzim deseori zicând: „Eu sunt tot așa de bun ce și fratele cutare sau cutare, sau sora cutare”. Alții spun: „Eu sunt tot așa de bun ca și mulți alți credincioși”. Dar gândește-te că la judecată vei fi sortit fie pentru câștigul fie pentru pierderea veșnică nu prin vreun dreptar omenesc, ci prin dreptarul neschimbător al lui Dumnezeu.

Răspunderea noastră individuală

Întrebarea hotărîtoare va fi: „Ce ai făcut tu? Ai arătat spiritul lui Hristos? Cum ai trăit zi după zi în toate legăturile cu semenii tăi?” Fiecare suflet va fi judecat după propriul său raport. Hotărîrea asupra cazului tău la judecată nu va fi determinată de ceea ce a zis sau a făcut vreun slujbaş al Comunității sau vreun predicator sau de ceea ce a zis sau a făcut oricine altcineva. Nu, hotărîrea se va întemeia pe ceea ce ai făcut tu. Atunci deci, n'ar trebui ca noi să mergem totdeauna drept înainte, făcându-ne datoria, și să urmărim exact ceea ce este în totul potrivit cu dreptarul și Cuvântul lui Dumnezeu, fără a lua în seamă ceea ce ar face alții în propriile noastre familii sau în Comunitate? Niciodată să nu facem nebunia de a încerca să ne îndreptăm greșelile noastre, cuvintele sau faptele rele, arătând spre alții ca fiind vinovați de aceleași greșeli.

Gândul acesta al răspunderii noastre individuale față de Dumnezeu trebuie să fie totdeauna păstrat în minte. Noi ar trebui să socotim această chestiune de o importanță covârșitoare, așa cum a făcut Daniel Webster, care fiind rugat, cu o ocazie, să spună care a fost cea mai mare chestiune ce i-a preocupat întotdeauna mintea, a spus tare: „Răspunderea mea personală față de Dumnezeu”.

Caracterul evlavios al celor mai intimi ai noștri, chiar dacă ei ar fi cei mai iubiți din familia noastră, nu ne va salva în ceasul judecării. Omul din lume, a cărui soție poate fi cea

mai devotată ucenică a Mielului, să nu creadă că credința ei în Hristos va răspunde pentru păcatele lui la judecată. Tânărului sau tinerei nepăsătoare sau neevlavioase i-aș spune: se poate ca scumpa ta mamă, sub povara anilor, să-și fi petrecut zilele în mâhnire, nopțile în rugăciune, și cu inima însângerață și nădejdiile spulberate să fi eborât în mormânt dorind după mântuirea fiului sau fiicei sale care rătăcește, dar aceasta nu te va salva în ziua judecății. După cum zice Dumnezeu prin Ezechiel: „De ar fi în mijlocul ei (țării) Noe, Daniel și Iov, pe viața Mea — zice Domnul, Dumnezeu — că n’ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mântui sufletul prin neprihănirea lor“. Ezech. 14, 20.

N’are importanță cât de strânsă ar fi tovarășia în viața aceasta; judecata va descoperi pe acei cari sunt cu adevărat ai Domnului, și va despărți pentru totdeauna întreaga masă a omenirii în două clase — una sortită să fie luată la ceruri la venirea Domnului, iar cealaltă să fie lăsată pe pământ spre a fi nimicită în lacul focului.

Fiecare va fi judecat după ceea ce „a făcut“. Nu va fi de niciun folos să spunem la judecată: „Intenționam să fac bine“. Cazul tău și al meu va fi hotărât potrivit cu cele ce facem acum, iar nu după intențiile noastre, făgăduințele, garanțiile sau hotărârile noastre. Orice păcat neiertat va fi desvăluit, orice gând ascuns va fi dat pe față, și orice faptă săvârșită la întunecare va fi scoasă la lumină.

Iată solia de azi a lui Dumnezeu către fiecare suflet din lume: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui“. Adventiștii de Ziua Șaptea știu că ceasul judecății lui Dumnezeu a început în curțile cerești în anul 1844, și că dela 22 Octombrie al aceluși an, cazurile credincioșilor începând cu dreptul Abel, au fost luate unul câte unul, fiecare caz fiind statornic, fiecare răsplătit hotărât, potrivit cu cele ce au fost găsite scrise în raportul vieții fiecăruia.

Ceasul judecății lui Dumnezeu se apropie de sfârșitul Său

Nu există popor în lumea aceasta care ar trebui să fie atât de frământat de gândul a fi pregătit pentru judecată, ca Adventiștii de Ziua Șaptea. În timp ce alții socotesc că judecata va fi într-o zi foarte îndepărtată, Adventiștii știu că judecata este acum în curs în curțile cerești, că „a venit ceasul judecății Lui“. Judecata s’a început și cărțile s’au deschis

Acum în timp ce stați aci, cazul unora cari au profesat credința în Hristos poate să fie hotărât pentru viața veșnică sau nimicire veșni-

că. În ceruri se ține judecată și numele tău este scris pe listă. Tribunalul Suprem al universului dă zilnic decizii cari pecetluiesc soarta unora dintre noi pentru veșnicie. În curând cazul tău și al meu va fi hotărât pentru vecie. O, ce timp solemn este acesta! „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui“. Cu câtă grijă, cu câtă prevedere ar trebui să petrecem fiecare oră din viața noastră! În Spiritul profetiei cetim:

„În serviciul tipic, când se făcea lucrarea de ispășire de către marele preot în sfânta sfintelor din sanctuarul pământesc, poporului i se cerea să-și întristeze sufletul înaintea lui Dumnezeu, și să-și mărturisească păcatele, ca să poată fi iertați și curățiți. Oare se cere mai puțin dela noi în această zi antitipică a ispășirii când Hristos în Sanctuarul cereșc mijlocește pentru poporul Său, și când asupra fiecărui caz trebuie să se rostască o decizie finală ce nu mai poate fi revocată?

„Care este starea noastră în acest timp înspăimântător și solemn? Vai, ce mândrie stăpânește în Comunitate, ce fățarnicie, ce desămăgire, ce iubire după îmbrăcăminte, frivolitate și distracție, ce dorință după întâietate! Toate aceste păcate au înnorat mintea, așa că lucrurile veșnice n’au putut fi distinse. Oare nu vom cere dela noi Scripturile, ca să știm unde ne găsim în istoria acestei lumi? Nu vom ajunge oare noi să prețuim lucrarea ce se săvârșește pentru noi în timpul acesta, și să ne dăm seama de atitudinea pe care noi ca păcătoși ar trebui s’o luăm în timp ce are loc această lucrare de ispășire? Dacă ne gândim la mântuirea sufletelor noastre, trebuie să facem o schimbare hotărâtă. Trebuie să căutăm pe Domnul cu adevărată pocăință; cu adâncă pocăință trebuie să mărturisim păcatele noastre, ca ele să poată fi șterse.

„Noi nu vom mai rămâne multă vreme pe acest pământ fermecat. Ne apropiem cu repeziune de încheierea timpului de probă. Fiecare suflet să se întrebe: Cum stau eu înaintea lui Dumnezeu? Noi nici nu știm cât de repede vor ajunge numele noastre pe buzele lui Hristos, și cazurile noastre în cele din urmă vor fi și ele hotărâte. Cum, o, cum vor fi aceste hotărâri? Vom fi noi socotiți cu cei neprihăniți, sau vom fi numărați în rândul celor nelegiuți?“ — *Review and Herald*, 22 Martie, 1887.

Simplul fapt că noi trăim în ceasul judecății începând din anul 1844, și că această prea solemnă lucrare a continuat în ceruri timp de mai mult de 91 de ani, dovedește că noi trebuie să ne aflăm chiar pe pragul încheierii timpului de încercare. În curând ultimul caz al celor cari trăiesc acum va fi hotărât. Atunci Isus va pronunța în chip solemn: „Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se

întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe! Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui". Apoc. 22, 11, 12.

Când se va rosti această hotărîre va fi prea târziu ca să mai faci o schimbare în viața ta — prea târziu ca să te mai pregătești să întâmpini pe Dumnezeuul tău. *Așa cum te va găsi această hotărîre* — nepăsător sau serios, consacrat sau lumesc, fără vină sau păcătos, ascultător sau neascultător, — așa vei rămâne. Orice dorești și intenționezi să faci spre a te pregăti pentru judecată, trebuie să faci înainte de a se da această hotărîre. Oare aceasta nu ne va face să trăim într-o așa legătură cu Dumnezeu, încât să fim siguri că suntem pregătiți în orice moment când ar fi să ni se hotărască soarta? Nimic mai puțin decât o neîntreruptă rămânere în Hristos, și El în noi, și o deplină predare oră după oră, va fi deajuns în acest timp serios a ne face totdeauna gata pentru darea acestei hotărîri ce nu va mai putea fi retrasă.

Viața ta și a mea trebuie să apară în curând în fața lui Dumnezeu. O, ce oră înspăimântătoare va fi aceea! Ea va însemna criza cea mai mare din toată viața. Ingăduiește-mi, tu cel împreună cu mine pelerin, să-ți pun această întrebare: „Trăiești tu în fiecare zi ca să te pregătești pentru acea oră hotărîtoare în fața căreia stai?”

Ai luat pe Isus ca Apărător al tău?

Păcatul va fi singurul lucru care va condamna pe cineva în ziua judecării. De aceea Dumnezeu îndeamnă pe oamenii de pretutindeni să se pocăiască, și să lapede păcatul, ca să fie gata pentru judecată. Fapte 17, 30, 31. Dacă tu și eu vrem să fim pregătiți pentru judecată trebuie să fim curățiți de orice păcat.

Există numai o singură cale prin care cineva poate să lapede păcatul, prin pocăință, mărturisire, și credință personală în Domnul Isus Hristos ca Purtătorul păcatelor sale și Mântuitorul său. „Sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat”. 1 Ioan 1, 7. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire”. Vers. 9.

Insuși Fiul lui Dumnezeu a declarat în Ioan 5, 24, că sufletul care-L primește „nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Pavel spune în Rom. 8, 1: „Acum dar nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, cei cari umblă nu potrivit cărnii, ci potrivit spiritului”.

Dacă noi rămânem în Hristos Isus, este privilegiul nostru de a ne înfățișa la judecată cu

deplină încredere. „Dumnezeu este iubire; și cine rămâne în iubire, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta; astfel se face că iubirea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecării”. 1 Ioan 4, 16, 17.

Având în vedere faptul că viețile noastre vor trebui să vină în fața lui Dumnezeu, nu ar trebui oare ca, mai presus de toate să ne asigurăm că am primit pe Isus Hristos ca Mântuitor al nostru personal, și că Hristos trăiește în noi în fiecare zi, și că orice gând, cuvânt sau faptă sunt sub controlul Său? Trăind în timpul de cercetare din partea lui Dumnezeu, când în curând va trebui să trecem ultima noastră probă fie spre fericirea sau vaiul nostru veșnic, oare pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul acestei Săptămâni de Rugăciune nu ne vom cerceta noi să vedem dacă ascultăm într'adevăr de fiecare din poruncile lui Dumnezeu și dacă trăim în armonie cu voința Sa? Dacă am călcat vreuna din poruncile lui Dumnezeu, nu vom regreta lucrul acesta chiar acum și nu ne vom întoarce la Dumnezeu din toată inima noastră ca să facem exact ceea ce a poruncit în Cuvântul Său?

În timpul acesta suntem sfătuiți să venim la Isus și să cumpărăm dela El aur, și să procurăm dela El veșminte albe, ca să fim îmbrăcați. Și într'un limbaj lămurit, iată ce ni se spune că însemnează aceasta pentru noi:

„Aurul este credința și iubirea, veșmântul alb reprezintă dreptatea lui Hristos, alifia de ochi este acel discernământ spiritual care vă va face în stare să vedeți șiretlicurile lui Satana și să vă feriți de ele, să descoperiți păcatul și să-l urăți, să vedeți adevărul și să ascultați de El”. — „Mărturiu”, Vol. 5, p. 233.

Singurul nostru temei de nădejde în ziua judecării este ca să fim ascunși în Hristos, îmbrăcați cu dreptatea Lui. Și dreptatea lui Hristos ne este acordată și împărțită de bună voie și numai prin credință vie în El ca Mântuitor personal. Dar să ne amintim că „niciun om nu poate să-și acopere sufletul său cu hainele dreptății lui Hristos, dacă mai săvârșește păcatele știute sau neglijează datoriile cunoscute. Dumnezeu cere o predare deplină a inimii, înainte de a avea loc îndreptățirea; și pentru ca omul să rămână îndreptățit, trebuie să fie continuu ascultător, printr'o credință activă, vie, care lucrează prin iubire și curățește sufletul”. — *Review and Herald*, 4 Noembrie, 1890.

Cea mai mare întrebare ce stă astăzi în fața noastră este: Suntem noi gata pentru judecată? Dacă trecem acest examen în chip demn, totul este câștigat. Dacă nu, atunci am pierdut totul.

Este un timp foarte îngrozitor pentru omul

acela care trebuie să fie judecat de vreun tribunal pământesc pentru viața sa. Cât de grele sunt clipele de așteptare, când, după ce s'au adus toate dovezile, juriul s'a retras pentru a delibera: „vinovat“ sau „nevinovat“! O viață este pusă în balanță! Care va fi verdictul? La judecățile dintre oameni, cazurile sunt aduse adesea în fața tribunalelor mai înalte, și uneori decizia este casată. Câteodată se face apel după apel până când grozăvia crimei este uitată, și simpatia pentru criminal învinge. Dar tu și eu vom fi în fața Tribunalului Suprem al univesului, față de a cărui decizie nu se mai poate face niciun apel. Odată rostită sentința, ea va rămâne pentru vecie. Sentința dată pentru fiecare caz va fi dreaptă, de aceea nu poate fi revocată.

O, cât de solemn, cât de înspăimântător este acest adevăr! Când medităm la acea zi atât de solemnă când viețile noastre vor trebui să treacă în fața lui Dumnezeu spre judecată, și la hotărîrea dată care va fixa soarta noastră veșnică pentru fericire sau nimicire, lucrul acesta ar trebui să dea naștere în mintea noastră la cele mai serioase gânduri și la cele mai solemne meditații! Gândindu-ne că hotărîrea va fi neschimbătoare, și că nu va mai fi o a doua ocazie, cât de mult ar trebui să ne îndemne gândul acesta să ne cercetăm pe noi înșine, și să căutăm pe Domnul. Ar trebui să ne îndemne să ne umilim,

I. H. Evans

Ești gata ?

Cele mai importante întrebări pe cari ni le putem pune astăzi sunt: „Sunt eu gata să întâmpin pe Domnul meu?“ „Am eu untelele în candela mea?“ „Fac eu parte din clasa fecioarelor înțelepte?“

Nimeni nu poate răspunde în locul nostru la aceste întrebări. Noi știm dacă suntem sau nu în această stare. Dacă nu suntem gata să întâmpinăm pe Domnul, nu există nicio ocupație, niciun lucru, nicio întreprindere atât de importantă ca aceea de a ne pregăti ca să-L întâmpinăm.

Sunt puține bucurii pe pământ cari se pot compara cu plăcerea pe care o simțim când întâmpinăm pe unii din iubiții noștri prieteni pământești. Cât de nerăbdători am aștept momentul! Inimile noastre sunt cu totul înfierbântate; orice lucru trece pe planul al doilea; singurul mare eveniment este venirea celui pe care-l iubim. În ziua așteptată îmbrăcăm veșmintele cele mai bune, și cu nespuse bucurie așteptăm ora.

și în fiecare zi să aducem cazurile noastre în mâinile Marelui nostru Preot, care mijlocește acum în ceruri pentru noi. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentrucă trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Ebr. 7, 25.

Mijlocirea Sa minunată are valoare numai pentru acei cari au încredințat cazurile lor în mâinile Sale. El va lua cazul nostru numai cu o condiție: predarea vieții. Noi trebuie să-I slujim aci pe pământ, dacă vrem ca El să mijlocească pentru noi acolo în cer.

Iubitul meu prieten, dă-mi voie să te întreb: Este Isus Apărătorul tău? Ai încredințat tu cazul tău pe deplin în mâinile Lui? Soarta ta veșnică depinde dacă ai făcut sau nu lucrul acesta. Nu este nicio altă nădejde!

„Inceput-a judecata și cărțile s'au deschis.
Cum vom sta noi n'a cea zi,
Când cuvânt, faptă sau gând
Domnul, drept judecător
Insuși le va cântări.

„Cum vom sta'n ceasul cercării
Când păcate ce-am ascuns,
Cărțile vor arăta,
Și când hotărîrea dată,
Pe vecii va rămânea.

De cetit Sâmbătă 7 Decembrie, p. m.

Apostolul Ioan pare că a avut în minte-i gândul acesta când scria: „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentrucă Il vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat“. 1 Ioan 3, 2. 3. Ioan pare că a prins întru câțva chiar esența plăcerii pe care creștinul o va simți când va vedea pe Domnul venind pe norii cerului. Pentru ucenicul iubit venirea lui Hristos era reală, de dorit și mult așteptată. În cartea Apocalipsului, Ioan scrie: „Iată că El vine pe nori. Și orice ochiu Il va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui“. Apoc. 1, 7.

Când Ioan termină de scris cartea Apocalipsului, Hristos vorbi. El zise: „Da, Eu vin curând“; și Ioan strigă: „Amin! Vino Doamne I-suse!“ Aceasta este ruga fiecărui credincios devotat, care suferă din pricina păcatului și a urmărilor sale, și dorește după prezența Lui.

Isus făgăduiește că va reveni

Pe când Iși petrecea aici pe pământ ultimele zile ale lucrării Sale, Hristos vorbea mult despre plecarea Sa și despre revenirea Sa. În tot ce spuse El nu se poate întrezări că venirea Sa este condițională, sau că s'ar putea să nu aibă loc. Fiecare declarație a Sa este așa hotărâtă și așa de sigură, încât nici nu mai poate începe îndoială că Hristos va reveni. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui“. Matei 16, 27. „Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor bocii, și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă“. Matei 24, 30. „Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“. Ioan 14, 1—3.

Când Isus S'a înălțat de pe pământ la cer, și în timp ce ucenicii Săi priveau după Domnul lor care Se înălța, stătură lângă ei doi bărbați îmbrăcați în haine albe și ziseră: „Bărbați Galileeni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S'a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“. Fapte 1, 11.

Scriitorii Noului Testament au crezut cu toții în a doua venire a lui Hristos. Apostolul Petru scrie astfel despre acest eveniment: „Pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este încercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos“. 1 Petru 1, 7. „Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea, cerurile vor trece cu trosnet... Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr'o purtare sfântă și evlavioasă, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu“. 2 Petru 3, 10—12.

Și apostolul Pavel amintește adesea despre a doua venire a lui Hristos. Iată ce scrie el bisericii care se înființase în Tesalonie: „Căci Insuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna cu Domnul“. 1 Tesaloniceni 4, 16, 17. Multe pasagii de acestea învață direct sau arată indirect spre a doua venire a Dom-

nului nostru Isus Hristos. „Tot așa, Hristos, după ce S'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă“. Ebrei 9, 28.

Cetitorul și ascultătorul sincer trebuie a mărturisi că acest Cuvânt al lui Dumnezeu nu poate fi înțeles fără a crede în a doua venire a lui Hristos. Este un fapt stabilit, lămurit învățat în Cuvântul Scripturilor, că Hristos va reveni pe acest pământ. Tu crezi în a doua venire a Sa, și că El va veni în curând. Și eu cred. Biserica își concentrează toată credința sa asupra acestei doctrine advente. Dacă Hristos nu revine, atunci învierea din morți nu poate avea loc. Inspăimântător gând! — toți cari au murit sunt fără nădejde, așa cum suntem și noi, cari trăim sub osânda morții. Dar El va veni! El nu ne-a lăsat să băjbăim în întunec asupra acestui punct. Ce făgăduință măreață ne-a lăsat: „Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi“.

Darul nemuririi dat de Dumnezeu

La a doua venire a lui Hristos cei morți în Hristos vor fi sculați din mormintele lor și vor fi îmbrăcați în nemurire. „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați“. 1 Cor. 15, 51, 52.

Va fi un moment cum n'a mai fost niciodată și nici nu va mai fi — momentul acela când morții cei drepti se vor deștepta și vor ieși din mormintele lor, și cei răscumpărați vor fi îmbrăcați în nemurire spre a fi luați să întâmpine pe Domnul lor în văzduh. Moartea a fost un stăpân crud, aspru. Puterea ei a lovit în multe din familiile reprezentate aci. Dar în dimineața învierii toți sfinții adormiți ai lui Dumnezeu vor fi scoși afară, nu îmbrăcați în hainele mormântului, ci îmbrăcați cu vieță și nemurire. Sănătatea va străluci din orice ochiu, nădejdea va vorbi din orice inimă, uimirea de nedescris va face să tremure orice voce. Familii despărțite de multă vreme vor fi atunci din nou împreună. Adam și Eva vor ieși îmbrăcați în nemurire, Abraam și Sarai, Iacob și Rahela, — o, acea mulțime nenumărată care se va întalni în acel nor alb spre a cânta osanale Aceluia cari i-a răscumpărat! Mamele vor strânge la sân pe copiii lor pierduți de multă vreme, și vor aduce osanale Aceluia care a adus vieță și nemurire celor iubiți ai lor, pe cari moartea îi smulsese din brațele lor.

Venirea lui Hristos este aproape.

„Oare este aproape ziua venirii lui Hristos?” Aceasta este întrebarea care se desprinde de pe multe buze în aceste zile turburi. „Când va veni?” Cât va mai fi până se vor ivi zorile acelei mărețe dimineți? Dacă nu cunoaștem ziua sau ceasul, putem să cunoaștem că venirea lui Hristos este aproape. Multe semne cari, când aveau să fie văzute pe pământ, aveau să arate apropierea acelei zile mărețe, au și avut loc. În Matei 24 și Luca 21 cetim despre aceste semne așa cum au fost prezentate de Hristos Insuși. Biserica a văzut împlinirea aproape a fiecărui semn pe care Hristos îl dădu ca să arate apropierea venirii Sale. Soarele și luna s'au întunecat, stelele au căzut într'un chip minunat. Profeția că „mulți vor cutreera și cunoștința se va îmmulți” și-a găsit o împlinire uimitoare chiar în zilele noastre. Semnele politice de războaie și vești de războaie s'au împlinit înaintea ochilor noștri timp de o generație. În lume este acum o așa „strămtorare printre neamuri” cum nu s'a văzut niciodată până aci pe pământ. Bogățiile au crescut foarte mult și averea lumii s'a îmmulțit grozav în timpul ultimei jumătăți de veac. Inimile oamenilor tremură de groază, și în așteptarea celor ce vor avea loc în curând.

„Dela smochin învățați pilda lui”, zise Isus. „Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la ușă. Adevărat vă spun că, nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate aceste lucruri. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. Matei 24, 32—35.

Vegheați și fiți gata!

În ultima Sa convorbire cu ucenicii despre a doua venire a Sa, Hristos a accentuat foarte mult ca poporul Său, să nu lase ca ziua aceea să vină asupra lor pe neașteptate. Mereu, mereu El repeta nevoia de a veghea și de a fi gata. Înainte de a rosti cuvintele: „Vegheați dar”, „De aceea și voi fiți gata”, El dădu o ilustrație izbitoare asupra faptului de a fi gata. El zise: „Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla și la venirea Fiului omului. În adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se înșurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie, și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului omului. Atunci, din doi bărbați cari vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat. Din două femei cari vor măcina la moa-

ră, una va fi luată și alta va fi lăsată”. Matei 24, 36—41.

Apoi, urmează acest serios îndemn: „Veghiați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la care strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți”. Mat. 24, 42—44.

Nu există în Biblie o mai mare îngrijire față de poporul Său ca aceea cuprinsă în aceste cuvinte pline de putere. Este grija iubirii și a îndurării. Ea se îndreaptă către poporul advent, și se referă la aceia cari au văzut împlinirea semnelor venirii lui Hristos. Ea ne învață, că spre a fi mântuiți trebuie să ne pregătim pentru revenirea Sa veghind în rugăciune.

Cineva ar putea întreba: „Ce ne va împiedeca a fi gata în ziua aceea?” Hristos ne arată lucrurile cari ne vor împiedeca a fi gata, când zice: „Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: „Stăpânul meu zăbovește să vină! Dacă va începe să bată pe tovarășii lui de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii, stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă, și în ceasul pe care nu-l știe, îl va tăia în două, și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. Matei 24, 45—51.

Va fi de sigur lucru dureros ca în cele din urmă să fii pierdut. Tabloul acesta reprezintă pe acei cari s'ar putea dovedi necredincioși; ne reprezintă pe noi, dacă aceasta ar fi starea noastră. Am văzut oameni cari și-au pierdut casele, sănătatea, banii și poziția lor. Știm cât de mult au suferit. Câte nopți de nesomn, câte zile de mâhnire sufletească au petrecut! Am văzut de asemenea scene de moarte cari sunt prea greu de descris; dar nimic în experiența omenească nu poate să fie așa de negrăit de trist decât să vezi pe Mântuitorul venind și noi să-L întâmpinăm nepregătiți.

Hristos a ilustrat aceasta în parabola cu cele zece fecioare. Cinci din ele erau înțelepte și cinci neînțelepte. Unele erau gata pentru venirea mirelui, iar altele din cele cari așteptau n'au fost gata.

De sigur că nimeni nu poate să spună că Domnul n'a dat destule și clare avertizări popoului Său să se pocăiască pentru venirea Sa. Sinceritatea trebuie să ne silească a mărturisi că prin muștrări și îndemnuri, prin ilustrații înfățișând soarta celui nepregătit, și prin

semne a căror împlinire avea să arate că ziua liberării este aproape. Domnul nostru a făcut tot ce a putut ca să ne îndemne să ne pregătim spre a-L întâmpina cu bucurie.

Marea întrebare la care fiecare din cei cari ne găsim aci trebuie să răspundem este: Sunt eu gata? Cântăm despre aceasta, vorbim despre aceasta, ne rugăm pentru aceasta; dar cea mai importantă întrebare personală pentru mine — pentru tine — este: Sunt eu gata? Puneți-vă fiecare dintre voi, chiar în ora aceasta întrebarea: Sunt eu gata pentru venirea Domnului meu? Pentru că, dacă atunci când va veni El nu suntem gata, cu siguranță vom fi printre cei pierduți. Ar putea cineva să pună întrebarea: Ce însemnează să fii gata? Dați-mi voie să amintesc un text care ne arată felul poporului pe care Hristos îl va avea în biserică Sa la venirea Lui: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v'a chemat din întunec la lumina Sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, cari nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare“. 1 Petru 2, 9. 10.

Hristos primește Biserica celor rămași

În epistola sa către credincioșii din Efes, apostolul Pavel scrie pe larg despre însușirile cari vor caracteriza pe membrii bisericii pe care Hristos o va primi. În capitolul 4, versetele 1 și 2 cetim: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într'un chip vrednic de chemarea, pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste“.

Ce descriere minunată a membrilor cari vor compune biserica Sa. Cetim mai departe: „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluit pentru ziua răscumpărării. Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clewetire și orice fel de răutate să piară din Mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v'a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“. Vers. 29—32.

Gândiți-vă că nu mai este timp de pregătire când vine Mirele. Aceasta reiese lămurit din parabola cu cele zece fecioare. Dacă vrem să ne pregătim pentru a doua venire a lui Hristos, pregătirea aceasta trebuie să se facă înainte de încheierea timpului de probă. Când ușa harului se va închide va fi pentru totdeauna prea târziu ca să ne mărturisim păcatele. Noi

nu putem să știm când este hotărît cazul nostru: dar ceea ce știm este că harul așteaptă acum pe copilul pocăit al lui Dumnezeu.

Mulțumim lui Dumnezeu că nădejdea și tăria noastră este în El, nu în noi înșine. Dumnezeu poate să scape pe orice păcătos de atacurile vrăjmașului, să ne ferească de cădere, și să ne prezinte înaintea Domnului fără greșală. Hristos este Cel care luptă în acest conflict, nu noi înșine. El a și câștigat biruința pentru noi. Vieța și moartea Sa este ceea ce ne poate aduce îndreptățire și sfințire. Acesta este un dar și trebuie să fie primit prin credință.

Nimeni altul afară de Hristos nu poate să vă dea vieța veșnică. Nimeni altul nu poate să vă împiedece să primiți această vieță, decât voi înșivă. Dacă vom fi sau nu vom fi gata, lucrul acesta depinde de noi înșine. Fiecare dintre noi trebuie să facă alegerea și să hotărască dacă vrea să fie între cei răscumparați, sau în clasa reprezentată prin fecioarele neînțelepte. Hristos invită să veniți la El chiar azi, și să fiți spălați și curățiți de toate păcatele voastre, și făcuți liberi în El.

Sfârșitul va veni deodată și pentru mulți — o, pentru așa de mulți! — pe neașteptate. Celor cari așteaptă și veghează, Hristos le va aduce vieță și nemurire. Vor fi unii cari, cu cea mai mare bucurie posibilă, vor vedea pe Fiul omului venind. Unii îl vor vedea cu cea mai adâncă teamă și groază. În care grupă doriți să fiți? Dacă ziceți: „Păcatele mele mă descurajează“, atunci vă îndemn să aduceți păcatele voastre la „Izvorul pregătit pentru necurățenie“, spre a fi spălați și însănătoșiți. În cuvintele din cântarea noastră:

„Doamne, Te rog: La tronul Tău Inima mea Tu să primești, Din ea să scoți tot ce e rău; Tu s'o sfințești, Tu s'o sfințești.	„Prin suferinți de-ar fi să trec, Mă spală Tu să fiu curat, Ca liberat pe veci să fiu De-al meu păcat, de-al meu păcat“.
---	---

Cu serviciul din ora aceasta se încheie Săptămâna de Rugăciune. Dea Bunul Dumnezeu ca aceasta să fie pentru fiecare din noi începutul unei noi vieți de credință în Hristos Isus. Cine vrea să se predea Domnului cu această ocazie? Cine își ia pentru sine hotărîrea ca să fie, cu ajutorul lui Dumnezeu, un creștin credincios, sânguincios, un bărbat al rugăciunii până când va veni Isus? Toți aceia cari vor să facă această consacrare astăzi, să se ridice, și să-și manifeste în felul acesta dorința de a face o mai deplină și mai adâncă consacrare față de Domnul. Mărturisiți-vă orice păcat Domnului. Predați-vă pe deplin Lui, și cereți-l ca să vă ferească de a cădea în cursele celui rău.

Să ne rugăm. (Conducătorul să înalțe o rugăciune călduroasă, sau să invite pe careva să facă aceasta. Urmează apoi câteva mărturisiri.)